

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Панриковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 63, брой 3

Книжка двеста и тринадесета

Май 2014

ПАСХАЛНО ПРИВЕТСТВИЕ КЪМ БЪЛГАРИТЕ В ОТЕЧЕСТВОТО И ПО СВЕТА – **ХРИСТОС ВЪЗКРЕСЕ!**

В ранно утро Св. Жени Мироносици бързаха към гроба на Господа Иисуса Христа, за да помажат с благовония Телото на великия Страдалец, да изплачат тъгата си, безмерната горест на своите сърца. Но пред открития и празен гроб ги възспря Ангел, на когото видът бе като светкавица, и им възвести радостта на новата Пасха: **Христос Възкресе!**

Такова бе приветствието на белоснежния Ангел Господен. И от тази първа утрин на пасхална радост до днес много милиони вярващи души, цялата Църква на Христа Господа пее победния химн **Христос Възкресе!**

Петят песента на победата и на тържествуващата любов верните ученици на Господа, чистите девици и светите жени, мъчениците на вярата, изповедниците на името Христово, твърдите като адамант проповедници на истината и на евангелското слово. Песента за Възкръсналия от мъртвите звучи в душите на неизброими множества вярващи в Христа Иисуса, които в продължение на няколко века са шествали смирено към своето мъченичество и към своя подвиг. Тя се носи из мрачните катакомби като тих пролетен полъх, който къпе душите и сгрява сърцата с любов към Спасителя. Тя се подхваща от дръзновените изповедници, опасали земята със словото на благовестието. Сред огушителния шум и безумните викове на тълпите в арените на римските колIZEи, сред воя на жадните за кръв зверове, в студените и мрачни подземия на следствените служби на ДС, в претърпаните без въздух задушни кули по затворите, в лепкавата смрад на лагерните земянки сред пребитите и изнурени от убийствен труд на разлагащите се, но все още живи човешки тела, една песен не замлъква – тихата и могъща песен за Възкръсналия.

Христос Възкресе! – Това е твърдият камък, върху който стоят непоклатно 20 века на вяра и подвижничество, на твърдост в изповеданията и на святост. Този камък несъкрушимо среща враждите и жестоките нападения на човешкия противник – на Христовия враг. Мнозина се препънаха в камъка на вярата и паднаха. Върху мнозина падна камъкът

и ги съкруши. Но неизчетен е броят на другите, на ония, които върху камъка на вратата се спасиха, намериха светлината и мъдростта на живота.

Христос Възкресе! – Това е песента на ония, които горко плакаха и плачат пред Голготата на Спасителя, но видяха и виждат откритите небеса на Господа на славата. Затова тяхната песен е песента на безсмъртието в Бога на вечността, *Христос възкресе и стана начало на възкресението.*

Христос Възкресе! – Това е безсилието на гроба, безстрашието пред тайната на смъртта, върховната мъдрост, до която може да се възмогне тленният човек и която, въпреки разума, достига само вратата и премъдростта на вратата. Гробът не можа да задържи Живота, тлението се оказа безсилно за Него. „Где ти е, аде, смъртта? Смърт, где ти е жилото?”

Христос Възкресе! – и силата на ада, силата на Злия е низпровергната за ония, които търсят кръвта на изкуплението. И за ония, които могат да вкусят светлината на вечната Премъдрост.

Върху това единствено възкресение се гради царството на небесния Отец. Царството на доброто, на любовта и на истината.

Христос Възкресе! – тая вяра е светлина, която мракът не може да обземе. Много векове мракът се мъчи да я погълне – ту се съгъстваше, ту злобещо натежаваше над човешката гуша, но тихите лъчи на светлината *от н о в о* разсейваха чения мрак и светлината остана да бъде щастливият дял на човека.

Мракът няма да погълне светлината; в непрестанно стълкновение са те, откакто човешкият дух е на земята, но докато има човек, светлината ще бъде неговият щастлив дял, към който ще се стреми, а ще го достига, когато приеме тайната на великия химн на светлината: **Христос Възкресе!**

Христос Възкресе! – в тая вяра е тайната на възлизането от земята към Бога. В тая вяра е низлагането на демонското от височината, на която грехът го издига, до бездните на преизподнята. Тия, които с кротка молитва възпяват страданието и възкресението на Божия Син и с душите си славословят Вишния, те виждат „**Сатаната да пада от небето като мълния**”, те са участници на невидимата за този век борба между Злото и Възкръсналия. В техните души престолите на Злия са низпровергнати и идолите на неговата измама са повалени.

Христос Възкресе! – Човешката съвест разбира чара на тоя тържествен химн, въпреки измамите, въпреки хитрите уловки на окования в греховност разум.

Христос Възкресе! – Окованият разум е поразен от свободния порив на мъдростта, която се носи от химна на възкресението. Такава е нравствената присъда на човека, и особено на децата божи, които се спасяват в името и чрез изкупителното дело на Възкръсналия.

И в днешното печално време, когато стихията на преизподнята връхлита и разум, и съвест, и правда, и човечност, единственият привет от висините е **Христос Възкресе!** – Когато словото и любовта на Господа Исуса като начало на живот, а не като хладно и безразлично признание на разума, се изправят пред нови съдници в новите Пилатовски претории и им се готви голготски път в името на „*общественото спасение*”, единствената утеха идва от вратата, която вярното Христово стадо изразява с ангелското и християнско приветствие: **Христос Възкресе!**

Драги християнино,

Българино,

Христос гоїде, учи, върши чудни дела, показва силата на Своето послание, яви властта на Своето Слово, на оно̀ва ненадминато благовестие, което разлива в душата благост и надчовешко могъщество, страда, умря, и възкръсна, за да бъдем спасени, да бъдем нова твар, да бъдем възвърнати в Бащиния дом, Който е дом на радост и на всяка пълнота. Христос Господ гоїде за тебе. Влез в радостта и в мъдростта на новата Пасха, не отбивай нозете си от пътя към Божия град, в който царува Възкръсналият от мъртвите.

Много векове стоят възхитени пред Неговия открит и празен гроб, и вместо Ангела Божий, виждат ангелоподобните войнства на Божиите угодноци от две хилядолетия в белоснежните премени на безтленното обновление и на светостта, и от тях приемат приветът: **Христос Възкресе!** Те пеят пасхалната песен на тържествуващата победа: **Христос Възкресе!** И когато цялата Църква – тържествуваща горна Църква и войнстващата Църква, тук на земята, огласят вековете и пространствата с божествените химни на възкресението, влез в този чуден хор на радостно ликуване с твърдата вяра, че Христос Господ възкресе и с всичкото упование, че Той ще възкреси и теб, а на безумния век ще даде прозрението за възкресение.

Христос Възкресе!

свещеноиконом Димитър Амбарев

Иван Дочев – живата история на ХХ век

Последните дни на декември 1996 г. и първите дни на януари 1997 г., когато българският народ въстана против комунистическото управление (правителството на Жан Виденов, което доведе страната до пълна икономическа катастрофа) г-р Иван Дочев, след 53 години в изгнание, се завърна в България.

Този факт направи голямо впечатление!

Запитан как и защо той сега се завръща в България, г-р Дочев отговори: „Цял живот съм се борил против комунизма за свободата на българския народ и България. Когато днес българският народ е въстанал против комунизма, моето място е при него!”

Иван Дочев беше известен преди 9 септември 1944 г. като водач на Българските национални легиони. Осъден на смърт от „народния” съд, той беше един от малцината, които успяха да напуснат страната и да се спасят.

Като изгнаник в чужбина – най-напред в Германия, след това в Канада и накрая – за дълги години – в Америка, г-р Иван Дочев стана известен като председател на Българския национален фронт, световната организация на българските емигранти националисти-антикомунисти със седалище в Чикаго, и като председател на Интернационалния комитет на всички поробени в света от комунизма народи със седалище в Ню Йорк – Америка.

През цялото време на комунистическия режим (1944-1989) партийните вестници на комунистите пишеха против Иван Дочев, рисуваха го като народен враг и предател на Родината.

Оскъдните сведения от чужбина, които достигаха до българския народ, лишен от възможността да чува какво става зад граница, опровергаваха комунистическата пропаганда против Иван Дочев. Това, което се научаваше от далечния свят по тайни и нелегални пътища, показваше обратното – че Иван Дочев е един голям български патриот и родолюбец, който самоотвержено води борба против комунизма за свободата и демокрацията в България, за доброто на българския народ.

Тия сведения отдалеч обнадеждаваха българските граждани, жестоко страдащи под гнета на диктаторския режим. Популярността на Иван Дочев растеше, което много тревожеше комунистическите управници. Имаше защо.

Иван Дочев е преживял събитията в България още от Балканската война (1912-1913); драмата през Първата световна война (1915-1918); бурните процеси, развили се след войните – преврата от 9 юни 1923 г., преврата от 19 май 1934 г.; събитията през Втората световна война; издигането на комунистите на власт (9 септември 1944 г.). Той е бил изгнаник 53 години, развил е много широка дейност във всички почти европей-

ски страни, Канада и Америка; срещал се е с много видни политици и общественици от различни държави, между които четирима американски президенти; автор е на три книги на немски и английски език, чрез които е запознато западното обществено мнение с истинското положение на България под комунистическата власт и пр.

Иван Дочев е единственият български гражданин днес, който е бил осъден от „народния“ съд на смърт и е още жив. Между нас е очевиден участникът и потърпевшият в събитията през целия ХХ век, развили се в България.

Връщането на д-р Иван Дочев в Родината откри възможността да чуем какво ще ни каже за развоя на политическите процеси в България през отминаващото столетие, той, който е съпреживял историята, да научим истината за много неща, особено за прояви на политически партии и на техните лидери, да прочетем другата „страница“, която по едни или други причини не ни е била дадена възможност да „прочетем“.

Българският национален фронт (БНФ) има за една от главните свои задачи да

информира западното обществено мнение за истинското положение в България. Не по-маловажна е задачата да осведомява и българския народ, за да има ясна представа за действителността, и когато ще трябва да даде своята преценка и да отсъди, да направи това така, че да има полза за народа и държавата.

В изпълнение на тази наша задача ние проведохме много и съдържателни разговори с д-р Иван Дочев. С увлекателните си разкази той ни въведе в съдбовни моменти от развилите се политически събития в България през целия ХХ век. Тези разкази имат стойността на исторически свидетелства, които ще повишат нашата информираност.

В тази книга предаваме разказите на д-р Иван Дочев без изменения, така както сме записали неговите собствени думи. Ние вярваме, че любознателният българин, дори независимо от политическия му „цвят“, ще намери отговор на вънлуващите го въпроси от историята и настоящето.

БНФ, Представителство за България
(Предговор към книгата ...)

**Поуките
на историята**

Мюнхен 1938 г.

За да не се повтори Това не трябва да се допуска

Прелюдия към голямата война*

1938 – ГОДИНАТА НА ГОЛЯМАТА МИРНА ИЛЮЗИЯ

На 12 март 1938 г. във Виена бе извършен Аншлусът, т.е. мирното присъединяване на Австрия към Третия райх.

Непосредствено след този акт канцлерът Хитлер заяви, че всички области, в което преобладаващият брой на населението

са германци, следва да бъдат присъединени към Германия.

В случая той ясно визираше Чехословакия, изкуствената държава, рожба на крайно несправедливата Версайска „мирна“ система от 1919 г. Канцлерът имаше предвид судетските немци, живеещи в тази страна в непосредствена близост на германско-че-

* Николай Георгиев, „Втората световна война“.

хословашката граница – около три милиона души.

По това време в Англия министър-председател беше 70-годишният Невил Чембърлейн – консерватор, дошъл на власт с формулировката за „мирно съвместно съжителство” (коекзистенци) с авторитарните режими и чрез това да се постигне трайно омиротворяване на целия европейски континент.

На 7 и 8 септември Хитлер обяви, че Германия е готова за действие.

Това изявление разтревожи западния свят и преди всичко Англия и Франция. За всеобщо обществено изумление Англия отговори на предизвикателството с питане дали Хитлер ще се съгласи да разговаря лично с Чембърлейн. След гаденото съгласие срещата се състоя в Берхтесгаден на 15 и 16 септември.

Чембърлейн искаше да узнае в какво точно се състоят претенциите на Германия. Оказа се, че става дума за Судетската планинска област. Без колебания Чембърлейн обеща всичко, за което настояваше германският диктатор. Поиска само едноседмичен срок, за да обсъди въпроса с големия си съюзник Франция и да го „уреди” с малкия си „съюзник” Чехословакия.

На 18 септември Чембърлейн се среща с френските министри Даладие и Боне във връзка с чехословашката „криза”: французите заявяват, че са съгласни... за да се „спаси мирът”, въпреки че имат договор за взаимопомощ с Чехословакия.

На 19 септември двете велики сили нареждат на Чехословакия незабавно да отстъпи исканите територии. Чехословашкото правителство е изумено, то разбира, че страната е предадена от съюзниците си.

На 22 септември в Годесберг, Рейнска област, се състои втора среща между Чембърлейн и Хитлер. Англичанинът ужасен

Прословутото Мюнхенско споразумение, 28-29 септември 1938 г., на което се възлагат неоснователни надежди за спасяване на мира. Отляво надясно: Невил Чембърлейн (Великобритания), Едуард Даладие (Франция), канцлерът Хитлер, Мусолини и граф Чано

научава, че има ново искане – да бъдат задоволени и териториалните претенции на Полша и Унгария към Чехословакия. Макар възмутен от наглостта, Чембърлейн преглъща и това, за да „се спаси мирът”.

На 24 септември, след консултации с Франция, Англия дава съгласието си за тези нови изисквания.

На 25 септември Чехословакия отхвърля категорично допълнителните изисквания.

В реч на 26 септември Хитлер заявява, че ако до четири дни не бъде изцяло удовлетворен, то на 1 октомври германската армия ще навлезе в Чехословакия. Същия ден се чува и гласът на Мусолини. Ето че и той иска „да спаси мирът”. Предложението му е на 29 септември в Мюнхен да се срещнат ръководителите на Англия, Германия, Италия и Франция, т.е. Чембърлейн, Хитлер, Мусолини и Даладие, придружени от съответните външни министри – лорд Халифакс, фон Рибентроп, граф Чано и Боне.

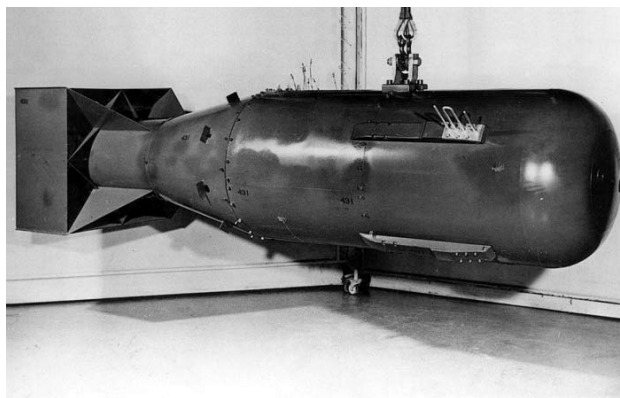
Историческата среща завършва на 30 септември. Нито веднага след завършването ѝ, нито някога след това ще бъде публикуван някакъв протокол, осведомяващ за хода ѝ. Причината е, че такъв протокол въобще не е бил воден.

Що се отнася до Чехословакия, чиято съдба се решава, никой от съюзниците ѝ не сметна за нужно поне да ѝ даде някакво обяснение.

Когато Чембърлейн се завърна в Англия, той бе посрещнат на Лондонското летище с възторжени възгласи. На следния ден вестниците разпространиха снимка, на която той размахва къс хартия и вика към акламиращата го тълпа: "Peace" („Мир"). Парчето хартия бе споразумение с подписите на Хитлер и Мусолини, което трябваше да осигури... „мир за нашето поколение".

На 1 октомври германските войски окупираха Судетската област.

Само след 5 месеца германските армии нахлуха през новите незащитени граници и окупираха цялата територия на Чехослова-

Атомната бомба „Литъл бой" („Малчуганът")

кия.

Годината на Голямата мирна илюзия завърши.

Потекоха годините на Голямата война – 1939-1945.

Обзор

Проф. Димитрина
Нанева

Националният интерес в XXI век

На 20 март 2014 г. горната камара на парламента на Руската федерация (РФ) одобри присъединяването на автономната република Крим към състава на федерацията; президентът на РФ подписа договора, с който Крим става част от нея.

Формално „стъпките" в този процес следват предначертаната от американския президент У. Уилсън траектория за „самоопределение на народите"¹ от края на Първата световна война. Прословутите „14-точки" на У. Уилсън, първата от които е именно „политическото самоопределение" на суверена, т. е. народа, на практика тогава дава рамо и на „социалистическата революция" на Ленин в Русия – 1917 г. В случая с Крим днес „самоопределението" на населението на полуострова, 58% от които са етнически руснаци, чрез проведенния референдум за отделяне от Украйна и Декларация за независимостта на Кримския парламент, извежда на преден план етническият компонент.

Етническият сценарий със „самоопределението" е „проигран" още след 1919 г. Съгласно Версайския мирен договор, сключен между Райха и победителите във войната – Франция и Великобритания, се налага провеждането на плебисцит в някои провинции, преди войната територии на Райха, с етническо смесено население; плебисцитът трябва да реши въпроса за отделянето или оставането на дадената провинция в новия международен субект, наследник на Райха – Ваймарската република. С тази „демократична форма" за самоопределението – израз на американския стандарт за демокрация, германците, поданица на победения Райх, трябва да препотвърдят и етническата си идентичност, и националното си самосъзнание.

След създаването на ООН – 1945 г. опазването на „вечният мир" на земята, се поверява в ръцете на Съвета за сигурност на тази организация. Петте негови постоянни членове, т.е. победителите във Втората световна война, един от които е ex-СССР, а днес – РФ, имат за цел защита на „смайкването", т.е. геополитическото „равновесие" и ненарушимост на установените граници (политически и географски) от победителите

след 1945 г., най-вече в Европа. По време на Студената война – 1975 г., на среща в Хелзинки се постига споразумение между двата блока за препотвърждаване на границите в Европа, установени след войната и развитие на процеса „спазване на човешките права в ex-СССР“. Започва „разведряването“, което на практика спасява живота на нищожна част от известните руски дисиденти; те получават възможността вместо да изгният в „ГУЛАГ“¹, да бъдат „транспортирани“ от съветското правителство в „демократични“, т.е. западни държави. В перспектива процесът приключва през 1989 г. с обединението на Европа, 200 години след Френската революция.

ПРЕХОД

През 1994 г. Украйна, от една страна, а от друга – САЩ, Великобритания и Русия подписват Будапещенския меморандум. Той е международен договор, с който се гарантира независимостта на Украйна в замяна на отказа ѝ от ядрено оръжие.

През 2008 г. ЕС въвежда стратегията за „източно партньорство“ по отношение на 6 постсъветски републики, една от тях е Украйна. Стратегията е „подплатена“ с финансова дотация от ЕС в размер приблизително 4 млрд евро, с цел институционални реформи, инфраструктурни проекти, укрепване на демокрацията. През 2011 г. Русия става член на Световната търговска организация, подписва Партньорство за модернизация с ЕС и започва преговори за отмяна на визите за руски граждани за ЕС. От своя страна САЩ подписва с Русия през 2010 г. нов договор за съкращаване на стратегическите оръжия – стратегията „ново начало“. Договорът на практика демонстрира „отговорното глобално лидерство“ на двете държави, притежаващи 90% от ядрения арсенал на земята; в перспектива се предвижда изграждане на съвместна противоракетно-ядрена отбрана между двете държави.

2014 Г.

Тази „митология на вечния мир“¹ в 21в. приключва неочаквано с подписване от страна на Русия на Договора за присъединяване на Крим към РФ.

След „инцидента“ американският президент веднага определя РФ за „регионална сила“ със затихващи функции в противовес както на договора от 2010 г., както и на визията на РФ за самата себе си като „световна сила“. Суверенът на РФ оценява договора за присъединяване на Крим като израз и защита на националния интерес, обвързан с военната сигурност на държавата; видно от социологическите проучвания в РФ 80% от руснаците подкрепят политиката на Вл. Путин в тази посока.

ЕС

Прецедентът „Крим“ има и други аналози на европейския континент. Наложението от САЩ в Европа след 1919 г. схеми за „самоопределение“ на славяните и превръщането на европейските империи в „републики“, след 1989 г. изглежда са обречени постепенно на провал. Разпадането на СФРЮ² през 90-те години на XX в. води до приемането на Рамковата конвенция за защита правата на малцинствата в ЕС; в нея „етническо“ и „национално“ малцинство се отъждествяват, за да се препотвърдят установените „стандартни“ след 1919 г. и международната им защита от Организация на народите (ОН). Одобрението на Конвенцията от парламента на РБългария – февруари, 1999 г. става основание за оценката

1. Има направление в политологията, което извежда „самоопределението“ от Вестфалския мирен договор -1648г, сключен в Европа. Това е „изместване“ на проблема, защото договорът решава единствено каква да бъде религиозната принадлежност на населението на гадена територия; в крайна сметка се приема, че религиозната принадлежност на владетеля на територията определя и тази на населението. Поради това една от първите „задачи“ на Френската революция – 1789 г. е **секуларизацията**.

2. Съкращение на словосъчетанието на руски език – „Государственное управление лагерей“, което впоследствие става заглавие на книгата на руския дисидент Ал.Солженицин, носител на Нобелова награда за мир.

на Ив. Костов, тогава министър-председател на държавата, че „българският национализъм е погребан”. Иводът е „исторически”, тъй като нито един от лидерите на съседите на България до днес не е изразил такава „прозрение” по отношение на националния интерес на държавата си!

В резултат се стига до безучастното наблюдение от страна на България на резултата, с който приключва войната от 2001 г. във Вардарска Македония, т.е. БЮРМ. Охридският договор, с който фактически е федерирана тази унитарна република, залага бомбата за бъдещо „прекрояване” на държавните граници. Измислената от ЕС квота за „30%”-тна бариера, открива пътя към културна автономия на албанските общини и признаването на албанския език за втори държавен език в БЮРМ. Друг прецедент на Балканите в тази посока става Косово. Тук сецесията от Сърбия на този автономен окръг се извършва под заплахата за депортация на 1 млн. албанско население. Едностранно обявената независимост на Прищина от Сърбия през 2010 г. обаче се оценява от Международния съд в Хага, че „не е в нарушение на международното право”. Косово се признава от 107 държави, членуващи в ООН, 22 от които са европейски.

БЪЛГАРИЯ

В началото на 90-те години на XX в. тогавашният водач на ДПС – Ахмет Доган, заявява, че пътят на България към Европа (т.е. ЕС!) минава през Босфора. Днес наследникът му на този пост – Л. Местан, също публично декларира, след събитията в Крим, че ДПС поддържа „българския етнически модел”, или „унитарността” (единността) на републиката. И все пак – има ли международни гаранции, че сценарият „Крим” няма да се повтори някъде на друго място, например у нас. Със съжаление трябва да се признае, че в дадения исторически момент не са налице гаранции в тази посока. Презгрупирането на геополитическите съюзници, победители във Втората световна война, днес може да доведе до „проиграване” на нови сценарии, оценявани след 1989 г. като „националистически”. От друга страна, практиките на „двойния стандарт” в международното законодателство – например, Охридски договор и Косово от една страна, а от друга – Крим (РФ), очакваните резултати от референдумите в Шотландия и Каталуния (2014 г.) са сигнал, че в ЕС започва процес на припознаване и преподреждане на историческите реалности, подчинявани твърде дълго на политически идеологии. Отърсването на ЕС от „опеката” на САЩ, т.е. „еманципацията” на ЕС от САЩ и силната ресурсна зависимост на съюза от РФ, се демонстрират в липсата на единна позиция в ЕС за въвеждане на „твърди” санкции против РФ – позиция, силно подкрепяна от САЩ. Този „собствен прочит” на историческия процес от страна на ЕС е не само с геостратегическа, но и с цивилизационна ориентация. В перспектива тя може да доведе до преосмисляне на ролята на САЩ в световния политически рег.

България над всичко!

А. Граматиков

„Другата” или истинската история

Относно: Някои събития
от българската история

Нешастни българи,

Оказва се, че 45 години плюс още 23 години комунистическо-капиталистическо управление на комунистическите олигарси и номенклатурчици са оставили неизличим, отровен отпечатък върху съзнанието на масовия българин от вече три по-

коления. Тук няма да се спираме подробно на събитията около 9 септември 1944 г., на измисления „народен съд” от сбирщина политически престъпници – терористи и други криминални елементи, привлечени целенасочено за избиване цвета на нацията – видни българи, общественици и интелектуалци, избити с измислени присъди, без съд и присъда, „безследно изчезнали” – всичко около

30 000 души. В това число не включваме другите, оставили костите си в концлагерите Белене, Скравена, Слънчев бряг, о-в „Болшевик“ и много, много други затвори и концлагери. На 2 юни не е необходимо да заставаме „мирно“, а да се замислим предвоя на сирените, надувани днес от хамелеоните нагаждачи и комунисти. Честните и почтени обикновени българи с отвращение слушат пряко или по медиите кресливите лицемерни речи на президенти, премиери и други властимащи, високопоставени негодници, всички до един национални предатели, корумпирани подлоги на чуждоземни стратегически интереси, хитри и цинични, нагли и брутални, безскрупулни бандити с бели ръкавици.

Българино, измъкването от този омагьосан кръг може да бъде само силно болезнено... Жалко! Но друг изход просто няма. В противен случай ще водим животинско съществуване в сърцето на Европа като черен африканец. И трябва да се започне със закона за лустрацията, а след това – смяна на Конституцията. Но днес е 2 юни – първо, за Ботев. Дълги години комунистите тиражираха измислицата, че по негов адрес Стефан Стамболов бил казал: „Добре, че Ботев го убиха, защото щеше да се наложи след Освобождението аз да го беся.“ Боже Господи, прости им на комунистите, те са просто фалшификатори и лъжци. Истината е, че по този въпрос Стамболов, в обръщение към българския народ и по повод това, че приближените му са го смятали за диктатор, е казал: „Ако Ботев не беше убит, вие щяхте да видите какво значи диктатор.“ Чудесно! Ние искаме такъв диктатор – умен, честен, праволинеен, българофил, с патриотична настройка, а не продажник като недостойните, заграбили властта съвременни политици.

При Стамболов България укрепна, но за твърдата си пробългарска политика той плати с живота си – беше съсечен в центъра на София от наемни убийци – платени руски агенти. Колко е бил прав Левски с думите си: „Който ни освободи, той и ще ни зароби“. По време на Съединението през 1885 г. не друг, а Стамболов е поставил ултиматум на колебаещия се княз Батенберг: „Или с нас в Пловдив, или си стягай куфарите да си заминаваш.“ Стамболов и Захари Стоянов – най-великите фигури след Освобождението! Комунягите не посмяха да посегнат на паметта на Захари Стоянов единствено заради неговите гениално написани „Записки по българските въстания“. Но все пак беше поставен

в историческа сянка, защото беше българофил и русофоб.

Днес те, комунистите, се кичат с подвига на Ботев. Какво лицемерие и безсрамие! Исторически известно е, че в своята разрушителна терористична борба (кой знае защо наречена партизанска) против българската държава преди 9 септември 1944 г. комунистите издигнаха демагогски в свой кумир личността на Ботев. Колко смешно – направиха го комунист! Това продължи до момента, когато през септември 1944 г., след окупацията на България от Червената армия, настъпи „часът на съветския строй“. Тогава беше демонтиран паметникът на Ботев във Враца и разрушен кръстът в памет на неговата чета на връх Ботев.

Днес в морската градина на Бургас има две малки паметничета джуджета на велики българи и един огромен 30-метров паметник на съветските окупатори в центъра на града. Какво унижение! Докога ще го търпим!

И друго! Гробът на Васил Левски беше намерен. През 50-те години на миналия век скелетът му беше открит от археолозите на една от стените на църквата „Св. Петка Самарджийска“ в София, пред ЦУМ. Скелетът обаче изчезна безследно по нареждане „отгоре“. Тогава се провеждаше политика на обезличаване на националния ни образ от българските комунистически подлоги на Москва. Глашатай и главен разпоредител в тези действия беше комунистическият стратег по философия академик (?) Тодор Павлов. Академик – научна титла за престъпна и ненаучна дейност. Но тук ще спрем, защото темите и материалите по тези въпроси са безбройни.

В резултат на масовата психологическа обработка и промиване на мозъците на вече три поколения българи достигнахме до израждане на нацията или обезверяване. **Днес всички, залутани в борбата за собственото си оцеляване, забравихме, че трябва да поставим виновните за това положение на подсъдимата скамейка, да забраним комунизма.** Всички олигарси и мафиоти до един са с червен цвят. Истината и причината за преднамерено неуспяващия безкраен преход се крие в следването и изпълнението на продажната комунистическа политика, заключена в американския стратегически проект Ран-Ът от 1990 г. Ограбването продължава с крайна поляризация на обществото: мултимилionери и ултрабедняци.

Пълно ликвидиране на комунизма във България

За да се осигури възможността за изграждането на една демократична и благоденстваща България, императивна необходимост е да се ликвидира напълно съ комунизма. Победата във изборите през октомври 1991 г. е само едно начало по пътя на пълната декомунизация. За жалост, темпото на този процес е извънредно бавно. Все още във президентството, министерствата, посолствата, кметствата, радиото, телевизията и държавните предприятия ръководни места се заемат от бивши или настоящи комунисти.

Арестуването на последните трима комунистически министър-председатели – Гриша Филиповъ, Георги Атанасовъ и Андрей Луканов, е една решителна стъпка, която се посреща навсякъде с одобрение. Тръбва да последва законът за отнемане на гражданските права на тези, които са заемали ръководни позиции във терористичния комунистически режим: да се конфискуват имуществата на всички, които не могат да докажат как са ги придобили, да се вземат строги мерки срещу престъпността.

Демократия не означава хаос, а ред и законност!

По пътя на изграждане на възродена България стои и въпросът за Търновската конституция. Във тази насока необходимо е да се даде пълна подкрепа на проектозакона, внесен от 13 депутати от СДС, който гласи: „Обявява се нищожността на закона за допитване до народа (за референдум) за премахване на монархията и провъзгласяване на република“. Като бариера за демократичното развитие стои и въпросът за народния съд. Този съд беше орждието на червените терористи, с което те обезглавиха нацията ни. Регенти, министри, народни представители, генерали, чиновници, селски стопани, индустриалци и интелектуалци, ученици, дори и деца бяха най-безогледно избити. Във Народното събрание 6 депутати от СДС внесоха проектозакон за обявяване недействителността на закона за народния съд. Като глутница вълци комунистите надигнаха вой против проектозакона, дори потърсиха помощ от комунистическите партии във някои западни страни, заявявайки, че прокарването му означавало реабилитация на фашисти и нацисти. Демократичният Запад познава добре терористичното минало на компартията и не ще се поддаде лесно на тяхната пропаганда. Напротив, едно отнемане на закона ще означава скъсване със варварското близко минало и връщане във сърдития на цивилизования свят. Комунистите знаят, че са отменили на закона за народния съд ще бъде подирена отговорност от тези, които са ги наложили, тия, които са издавали присъдите и изпълнявали екзекуциите. Тази отговорност ще бъде отговорност за извършени убийства.

Нашият народ със затаен дъх чака да види какво ще стане. Ще могат ли комунистите да се спасят от отговорност и наказание? Ще изпълни ли задачата си новото демократично управление и ще оправдае ли даденото му доверие, като въведе справедливост и законност.

Престъпниците трябва да отговарят за дълга си! Правдата трябва да възтържествува!

„Борба“, бр. 3/1992 г.

Исторически премълчавани и отминавани истини

Историята е наука за развитието и миналото на човешкото общество. Разумните хора вадят поука от грешките на своите предшественици и не ги повтарят, а неразумните не се поучават и повтарят същите грешки. За съжаление, такова явление се получава у нас и затова живеем в мизерия, при наличието на трудолюбив народ и плодородна земя.

В подкрепа на горните твърдения ще извадя на показ някои събития от нашата нова история.

В първата половина на 1944 г. като курсант в Школата за запасни офицери в София почти всяка седмица ходех караул в Двореца. Там научавах много истини от нашата история. Всичко, което ще разкажа, съм го чул от разговори с дворцови служители. За неговата достоверност трудно ми е да стана гарант, но все пак ще го споделя.

На 14 август 1943 г. царят е на среща с Хитлер. На нея Хитлер поискал от царя да мобилизира две нови дивизии, които да заместят германските при окупацията на Гърция, Албания и Югославия. При създадената обстановка на срещата царят не е имал друг изход, освен да се съгласи, и го е направил, макар че седеммилионна България по това време е имала 800 000 войници под знамената.

На 15 август царят се връща в България. На 18 август заедно с брат си Кирил изкачва връх Мусала във видимо много добро здравословно състояние. Няколко дена след това здравословното му състояние драстично се влошава. Научавайки това, Хитлер изпраща в София най-добрите кардиолози на Германия – професорите Зайц и Декринис, като в групата се включва и австрийският професор Епингер, които да подпомогнат царя във възстановяване на здравословното му състояние. След обстояйните прегледи и тримата констатирали, че царят е отровен.

Кой и защо го е отровил, е загадката, на която все още времето не е отговорило...

На 28 август цар Борис умира...

На 4 септември 1944 г. правителството на Константин Муравиев, което поема властта на 2 септември, взема решение да излезе от Трестранния пакт (Германия, Италия и Япония) и да обяви война на Германия, чиято загуба на войната вече е видима. С това решение българското правителство показва политическа зрялост, нареждайки се в антихитлеристката коалиция – Англия, САЩ и Русия, които като победители ще бъдат и факторите, които ще диктуват и условията на следвоенните мирни договори. На решението се противопоставя само министърът на войната ген. Иван Маринов, като го аргументира с безопасното извеждане на българския окупационен корпус от окупираните територии. Съобразявайки се с аргументацията на ген. Маринов, Министерският съвет отлага с дни оповестяването на взетото решение за излизането си от Трестранния пакт.

Последствията?!

Същия ден Иван Маринов чрез своето протеже кап. Кирил Станчев информира съветското посолство за решението. Посолството информира Сталин и той на 5 септември 1944 г. обявява война на България. Така вместо победители, ние се озовахме на страната на победените, макар че със СССР сме имали постоянно мирни дипломатически отношения. Червената армия навлезе в България на 8 септември 1944 г. Правителството излезе с обръщение да не се оказва съпротива на окупаторите.

Каква беше наградата за тези, които продадоха България. Генерал Иван Маринов стана главнокомандващ на нашата армия през войната, а Кирил Станчев стана генерал и командир на Втора армия през войната. Първа армия се командваше от ген. Вл. Стойчев. На 10 септември 1944 г. правителството на Кимон Георгиев обяви война на Германия. В тази война ние дадохме 30 хиляди жертви, а се озовахме на страната на победените.

От казаното по-горе няма и не може да има и съмнение, че предателят е бил в Министерския съвет под прикритие и се е ползвал с най-голямо доверие и авторитет като военен министър.

Предатели винаги е имало, и то при всички народи, но това, което се случи при нас, се оказа с много лоши последици, и то за дълъг период от време. Не съм Бог, за да съдя предателите, но не съм виждал предател, който да е живял щастливо.

През първата половина на 1944 г. София беше подложена на жестоки бомбардировки от американските „летащи крепости“. Това бяха четиримоторни бомбардировачи „Боинг-17“. Нашите изстребителни самолети се съпротивляваха, но съотношението на силите беше 100:1 и ние дадохме много загуби от летици изстребителни самолети. Това наложи да се проведе конкурс за нови летици. Аз спечелих конкурса и се озовах на летище „Княз Симеон“, където започнах обучение за летец изстребител на самолет „Месершмитц-109“. Три месеца след обучението ми дадохме по 15 дена домашен отпуск. Аз се озовах пак във Враца – на почивка. Там научих, че ОФ е взел властта, а министърът на войната е издал заповед, че прекратява всички отпуски на военните чиновници. Всеки да се яви незабавно в поделението си. Отидох с товарен влак до Мездра и зачаках влак за София. На гарата се срещнаха два влака – от Варна за София и от София за Варна. Влаковете бяха претъпкани с хора. Бяха блокирани от хора, които носеха на ръкавите си ленти с буквите ОФ. Качих се на задната платформа на последния вагон за София. Носех пилотска униформа и имах чин фелдфебел-школник. Тогава до мен се озоваха трима мъже с ленти на ОФ. Двама носеха чували, а третият – карабина. Този с карабината заяви: „Всеки, който има в себе си повече от 500 лева, да ги пусне в чувала за Отечествения фронт.“ Тогавашните 500 лева имаха стойността на сегашни 20 лева. Хората бяха уплашени и хвърляха банкнотите в чувалите, за да се спасят. От мен не искаха нищо, но имах 5000 лева. Обирджии тръгнаха към началото на влака и пълнеха чувалите. Във влака за Варна се провеждаше същата акция. Колко групи правеха обира, не

знам. Акцията обаче продължи около един час. След известно време нашият влак потегли. Когато минах покрай гарата, видях на перона повече от десет чувала, пълни с банкноти. Къде отидоха тези пари, не знам. Датата е 10 септември 1944 г. Влакът пътуваше, а хората около мен мълчаха от уплаха. Никой не знаеше какво го очаква, но всеки чувстваше, че щастлива България изчезва и идва нещо страшно.

Когато пристигнах в София, видях, че има влак за Пловдив след 4 часа. С трамвай отидох до „Света Неделя“, а после се разходих до Двореца. Когато стигнах Народната банка, видях хиляди хора, застанали в градинката при източния вход на банката. Банката беше обградена от въоръжени войници от Червената армия. Пред източния вход на банката имаше голям камион, а зад него танк Т-24 от Червената армия. Червеноармейци изнасяха от банката някакви пакети и ги товареха в камиона. От наблюдателите до мен се оказа и един мъж с побеляла коса. Попитах го какво става тук. Той беше пенсионер, бивш служител в Народната банка. Разказа ми подробно, че червеноармейците изнасят държавното съкровище, което се състои от злато, розово масло и ценни книжа от западни банки. Обясни ми подробно и количествата на златото и розовото масло в банката. Количествата съм забравил, защото това беше преди 70 години.

Писмени данни за обира на гарата в Мездра явно няма, но за обира на държавното съкровище във всички случаи писмени доказателства има. Ето защо се обръщам към главния редактор на сп. „Борба“ със следната молба:

Господин Спасов,

Ако можеш, потърси писмени данни за обира на държавното съкровище от Народната банка. Какво количество злато и розово масло е ограбено. Това ще бъде интересна информация за целия български народ.

**Инж. Кирил Крумов,
ветеран от войната,
почетен офицер от БА,
почетен гражданин на Враца**

Здравеопазване

На вниманието на г-н Гошо Спасов – зам.-председател на БНФ, Инк., с оглед публикация в сп. „Борба”

*Д-р Богомил Лазаров –
член наблюдател на Българската
академия на науките и изкуствата,
специалист Социална медицина*

С мисъл и действие за съдбата на България

Пред мен са разтворени няколко броя от кратък статистически справочник, издаван периодично от Регионалната здравна инспекция (РЗИ) в Габрово. Във всички броеве от различните години и винаги на шеста страница на ред втори от горе надолу четем едно и също изречение за намаляване на населението в Габровска област: „Намалението се дължи на трайно установилите се неблагоприятни тенденции в основните демографски процеси раждаемост и смъртност, както и на отрицателния механичен прираст.” Едва ли някой от много управляващи от различните партии през времето на така наречения преход е имал някакво отношение към демографските проблеми на областта и общините на нейната територия. Такова отношение или решение за активно противопоставяне на демографската катастрофа няма. Едва сега под натиска на обществените съвети на гражданското общество областните управители поставят въпроса на дневен ред. Наш дълг е да настояваме за конкретни мерки за подобряване на ситуацията както в област Габрово, която е на последно място по раждаемост в България, така и в цялата държава. Вярно е, че съществува от 2012 г. национална стратегия за демографско развитие на населението. Веднага напомням за много добрия принцип от световната практика, който гласи: „Мислете глобално и действайте регионално”. Напомням също така, че вече сме 2014 г., а няма по места никаква следа от необходимите политики и програми за извършени дейности. Ето и авторитетът на числата за 2012 г. към 31 декември. Раждаемостта в Габровска област е 5.94 на хиляда при смъртност 18.3 на хиляда. В областта естествения прираст на населението от 30 години е отрицателен и вече достига стойности по-високи от 12.08 на хиляда. За България отрицателният естествен прираст от 1990 г. е при раждаемост 9.5 на хиляда и смъртност 15 на хиляда за 2012 г. По данни на проф. Петър Иванов българите намаляваме всяка година с около 60 000 души, което прави 164 души на денонощия, или 7 на час. Пак според проф. Иванов през 2050 г. българите ще бъдем 4,5 милиона. Други автори са малко по-големи оптимисти и дават стойност за 5 милиона българи през 2050 г. Възрастното население ще бъде над 30%. В момента един работещ българин издържа двама неработещи. На едно българче вече се раждат по три деца от т.нар. малцинствени групи. При наличието на тези факти кой ще отрече, че имаме много сериозен проблем и не е ли естествено да си зададем следните елементарни въпроси:

1. Какво ще стане с икономиката ни, с трудовата ни заетост и с националната ни сигурност в най-скоро време?

2. Кой, кога и как ще поведе битката с демографската катастрофа и най-вече ще мобилизира всички институции, имащи отношение към решаване на проблема, да си сътрудничат?

3. Защо всички парламентарно представени партии и тия извън парламента и властта не постигнат споразумение по този общонационален въпрос за неговото решаване? Очевидно необходими са конкретни и дългосрочни политики за справяне с бедността, безработицата, емиграцията, безбрачието, семейното планиране, здравната култура на населението, образованието и възпитанието на подрастващите, с акцент необходимата финансова стабилност на държавата и регионите.

4. И не на последно място, каква ще бъде постоянната медийна ангажираност и обективно отразяване на събитията с оглед отговорното решаване на проблема?

Въпросите остават открити и съм сигурен, че никой и никога няма да ни прости безотговорното поведение да спрем самоунищожението си. Бог не обича самоубийците. Нека заслужим отново любовта му и Той да пази България. Амин!

Проф. д-н Виолета
Борисова

Отговорността да си родител

Родителството е привилегия, стимул за живот и обич, особено необходими в днешните условия на съществуване и оцеляване на семейството у нас. Възрастните и родителите търсят начини за запазване на семейните връзки и взаимоотношения, очакват визията за национално благополучие и просперитет да възкръсне от отломките на загубено доверие и сигурност в собствената ни държава. Тягостно е, когато се разбира, че по доходи, заболявания и престъпност сме на първите места в света, а по раждаемост и преживяване на щастие – в последните.

Да си родител и да очакваш осъществяването на междупоколенческа връзка с раждане на дете в семейството е истинско предизвикателство. На кого не му се иска да чува детски смях в своето обкръжение, да среща повече бременни и млади майки в парковете и градинките, по улиците на населените места в България? Няма родител, чието сърце да не изцежда мъката си докрай при изпращане в чужда държава и посрещане за кратък престой тук собствените си деца по аерогарите и автогарите, нали?

Преживяванията обединяват човешките съдби, обновяват намеренията и с една надежда в очакване на по-добро време, което все така не идва, се моделират стъпките ни в перспектива. Българинът е петимен по нов начин да осмисли живота и действията си, чрез зрелостта на своите убеждения. Силата е в родителството, което обединява в себе си най-съкровени пластове на психичното функциониране. Почувства ли тази необходимост, желанията стават неугържими,

Деца на България – утрешни носители на законодателната, изпълнителната и съдебната власт

а обединяването на биологична и социална отзивчивост, задействани като часовников механизъм, започват да отброяват времето за осъществяване на тази мечта. Родителството е стратегия, в която мотивацията е движещата сила за реализацията му.

Това е стратегията на някои хората, които ясно осъзнават своята социална роля в семейството, от което произлизат и обществото, в което влагат очакванията на своето бъдеще, своя устрем за намиране на достоен път и себerealизация. Жалко е, че са малко тези, които мислят за оставането им тук, в България.

Има и друга категория родители, които имат предвид биологичните възможности на човека и отгадени на възпроизводство и непланирана репродукция се насочват към раждане на повече деца, но в стратегията им липсва истинската грижа към тях. Мотивирани от получаване на повече надбавки за децата, в тези трудни за оцеляване години, или/и за използването им като „стока“, съв-

сем забравят и дори не се сещат за истинските родителски задължения, които подпомагат реално семейството и обществото.

Има и трета категория родители, които с времето в индивидуалното си развитие не са били достатъчно щадящи към тях самите (ранно полово общуване или хипер сексуалност), или прекарани заболявания, често пропуснати репродуктивни възможности са затруднили биологичната реализация като родители. С отзивчивостта на обществото и медийната намеса често успяват да се докоснат до радостта на реалното родителство. А това, когато този процес е затруднен, възможностите на приемното родителство и осиновяването също са практика за осъществяване на тези, които имат желание да станат родители.

При това разнообразие от възможни варианти съдбата е благосклонна със своята щедрост, за да може желаещия да стане родител. Но дали може да се радва на родителството си и резултатите от него? Често ни въднува въпросът: **Нима всеки може да стане и да бъде родител? – Да, може да стане!** В този отговор е разковничето. Въпросът е ясен, поставен навреме, зареден с очакване. Важно е в него да се намери истинското обсъждане на близостта, взаимоотношенията, доверие и щастието в едно семейство, визията за неговото бъдеще – показана в смисъла да станеш родител.

Но дали всеки може да бъде родител? Този въпрос е много личен и преди да търсим отговор на него е нужно да си отговорим на много други въпроси, които съпътстват ежедневието ни: **Например:** *Защо с лекота много от младите хора прибързано приемат партньорството с отсрещния пол – „вричат се” в обич един на друг и много скоро, понякога до месеци, се разделят? Мисли ли се за децата като ценност, особено за тези, които идват от непремислени взаимоотношения и контакти? И много други...* Отговорите на въпроси за родителството не са щампа за украса на греха, която може след няколко, дори след по-малко от едно-две обличания да се подмени. Зрелостта в търсенето на

разумни отговори е обвързана с познаване ценностите на отделната личност и живота като ценност. Отговорите са свързани с **отговорността**, най-красивото цвете в плитката на **човешката съвест**, която има важна роля при вземането на решения.

„Отговорността” не винаги е осъзната като стратегия, при която за постигане на резултат е необходима воля, поддържаща нагласите за действие в определената посока, за „определено” време и винаги в необходимата мярка. Негопускането на отклонения по „пътя” показва убеждението, че посоката е ясно осмислена и синхронизирана с очакванията, мотивиращи изяви на личността.

Вземането на решение да се роди, дори и с преминаване по трудните пътища за репродукция, както и да се приеме за отглеждане или осиновяване е обвързано с отговорността, поддържаща нагласите за преодоляване на всички трудности при отглеждане и възпитание на детето. Отговорността на родителя е свързана не с една от функциите – само **биологичната** (да се роди детето) или с **икономическата** (да бъде задоволено и презадоволено в израстването му), а с много повече – вплетени в мозайката на осъзнаване на важността им, когато човек не изневерява на решението си и не съжалява, че то е взето. Без осмисляне на **възпитателната** функция, чрез която ще се развият прекрасни качества у детето, отразяващи неговите ценности, без осъзнаване на **социалната функция**, че това е гражданин на обществото и без **педагогическата** – за взаимодействие при обогатяването му със знания и умения за живота, едва ли можем да се почувстваме доволни от избора на стратегия за родителство.

Ценностите са силата на развитието и възпитанието на човека. Ценностите изразяват личната позиция в относително самостоятелно отношение към себе си, към другите и към дейността, в която се осъществява човек. Те се проявяват в процесите на общуване и утвърждават в развитието на личността. Отговорността е свързана с онова насочване и взаимодействие, в което

родителите бдят над развитието за формиране на добродетели у детето в няколко **основни направления**: да развият **добронамереност**, с ясно показани качества – **доброта, общителност, спокойствие, отзивчивост**; да изградят модела на **човешкото поведение**, за да бъде новият гражданин **възпитан, трудолюбив, толерантен, грижовен**; да запазят **традицията** за поколенията с **принципност, вяра, дисциплинираност**, качества пренесени от родителя като модели на поведение; да не спират да откриват възможностите на детето и да го насочват от рано към **постижения**, за да стане **образовано, интелигентно, способно, самостоятелно, целеустремно**; да каляват детската **себенаоченост**, за да израсне **разумно, уверено, решително, смело – с отношение към себе си и удовлетворение от нещата, които прави**. И в отговорното пътуване към голямата цел на живота – раждане, отглеждане и развитие на детето в семейството, е важно да се поддържа емоционалната връзка на родителите с него. Неговата **жизнерадостност** показва, че е **здро, енергично, усмихнато, удовлетворено, непринудено, забавно, весело**. Всичко това означава, че на детето е необходимо да се удовлетворяват основните потребности –

става дума за духовните потребности, които в много случаи са по-важни от материалните: родителите **да го обичат**, но така, че тази любов да стига до детското сърце и детето да отговаря съевременно с положителни чувства; **да го разбират**, защото само при познаване на детската възраст и разбиране на неговите желания, може да се усеща получената **подкрепа** като навременна. Не е маловажен **примерът от родителското поведение**, защото опитът на детето е недостатъчен за трудностите на живота и, вглеждайки се в поведението на възрастния, усвоява модели, които ще подлежат на оценка в бъдещето. Така поведението на родителя грабва доверието на детето за цял живот или го загубва, за съжаление... Детето има нужда от образец. Въпросът е откъде ще го вземе...?

Този процес е продължителен – от износване и раждане на бебето до навършване на пълнолетието. „**А то юмручета е свило / и с тези грейнали очи / ни дава радост, дава сила / тъй както слънцето лъчи!**” Съдбата му е в ръцете на родителите, но ни е необходимо общество с национална визия и социална солидарност, за да осмислим ценностите и да се хванем здраво за **отговорността** – като родители. **Тя ще ни измъкне от блатото!**

Актуално

Средното образование днес

Училищното образование осигурява обучението и възпитанието на пограждащите с оглед интересите и потребностите на обществото. Следователно то е функция на обществото и държавата. Каквата е държавата, такава е и образованието, и обратното. („Прост народ – слаба държава.”) Образованието оказва влияние върху стопанското и културното развитие на страната ни. Доброто образование и възпитано младо поколение е гаранция за просперитета на гадена държава.

За да разкрием по-добре генезиса на образователните идеи в исторически аспект, да направим една бегла ретроспекция на по-характерните образователни политики на различните правителства от Освобождението досега. Най-висок подем българското образование бележи при управлението на Стефан Стамболов със следните приоритети:

1. Централизация на образователната система чрез засилено участие на държавата.
2. Изграждане на модерна структура на образователната система.
3. Поставяне началото на развитие на българска култура и изкуства.

Министърът на просвещението в кабинета на Стамболов – Г. Живков, в своята дейност се ръководи както от наследените от Възраждането просвещенски възгледи, така също и от актуалните по негово време педагогически идеи на Фрьобел и Хербарт.

Характерно за образователната политика на правителството на А. Стамболийски е министър на просветата Ст. Омарчевски е прокарането в българското законодателство на идеята за трудовото училище. Изрично отбелязана в Закона, че трудова дейност, извършвана от учещите, е със строго определена гудактическа, а не производствена цел.

Развитието на българското образование и просветна политика в периода 1923-1944 г. се осигурява чрез Закона за народната просвета от 1924 г. на правителството на А. Цанков. Тук на преден план излиза задачата за национално гражданското обучение и възпитание на учещите. Обръща се особено голямо внимание на реда и дисциплината в училище.

Съществен етап в просветната политика на правителствата след 9 септември 1944 г. е Законът за по-тясна връзка на училището с живота от 1959 г. Този закон е построен върху трудово-политехническият принцип за интегриране на общото с професионалното образование. Определено можем да кажем, че въпреки някои позитивни страни българското образование след 9 септември 1944 г. е силно политизирано в духа на комунистическата (болшевишка) идеология, което е и неговият голям недостатък. Тази силна политизация на учебно-възпитателния процес драстично стеснява познавателния и етичен кръгзор на учениците, свеждайки ги само до идеологемите на комунизма.

Вече близо 25 години след прехода от тоталитарно към свободно и демократично общество реформата в българското образование тълче на едно място. Приемат се някои козметични мерки, неадекватни на обществено-икономическите промени в страната. Например структурата на средното образование. Там продължава да съществува комунистическият мастодонт СОУ (средно общообразователно училище). Този вид училище създава негативна рефлексия в следните две основни направления:

1. Внася известен хаос в цялата образователна система. Трудна ориентация както за самите ученици, така и за техните родители.

2. Крайна нецелесъобразност във функционално отношение за възрастните, психологически и педагогически особености на позрастващите.

Не е целесъобразно малкият ученик от първи клас да съжителства с този от 11-12 клас в една и съща сграда. Кои на кого ще влияе?

Това е особено важно, когато днес дисциплината в училище клони към нула. Когато пушенето и наркоманията са се настанили трайно сред големите ученици в училище. Не са и малко случаите на рекет и други форми на насилие на големите ученици над малките. Смятаме, че е правилно истинската образователна реформа да започне с премахването на СОУ и въвеждането на старата изпитана структура на образователна система у нас преди 9 септември 1944 г. Тя предполага следното:

Основата на средното образование е началното училище с 4-годишен срок на обучение и възпитание (I-IV клас). Като учебно-възпитателният процес се провежда в напълно самостоятелно начално училище. Следва напълно самостоятелна прогимназия (V-VII клас) с тригодишен срок на обучение. За тези ученици, които по една или друга причина нямат намерение да продължат образованието си в гимназиите, се насочват към професионално-занаятчийски училища с тригодишен срок на обучение за изпълнителски кадри. На останалите ученици се предлагат 4 вида гимназии: класическа – 5 години, реална – 4 години, професионални – 5 години, и специални – 5 години.

Класическата гимназия ще има два профила – хуманитарен и езиков. В хуманитарния профил ще се изучават следните учебни предмети: философия, логика, психология, педагогика, естетика, право и един чужд език. Засиленото изучаване на гореспоменатите учебни дисциплини ще става за сметка на намаления брой часове по общообразователните предмети в съответния учебен план. В езиковия профил ще се изучават два чужди езика за сметка на намалените в учебния план часове по хуманитарни и природо-математически дисциплини.

В учебните планове на реалните гимназии ще доминират часовете по физико-математическите и природни науки като математика, физика, информатика, астрономия, биология,

химия, генетика и география. Това ще стане за сметка на намаления брой часове от хуманитарния и езиков цикъл.

Професионалните гимназии ще бъдат няколко вида: механо-електротехника, икономика, химия, медицина (мед. сестри), селско стопанство, гърводелство и др. Като в учебните планове доминират съответните учебни дисциплини за сметка на общообразователните.

Специалните гимназии с 5-годишен срок на обучение са музикалните училища, тези по изкуства и др. Предлаганата от нас структура е много по-стройна и целесъобразна и във функционален аспект.

Втората съществена слабост на учебно-възпитателния процес в нашите училища днес е формализмът в обучението.

Днес нашият ученик получава огромно количество информация (благодарение на съвременните иновационни технологии – компютризация на обучението). Получаването на много знания е необходимо, но недостатъчно условие за развитието на личността на пограстващия. Младият човек, излизайки от системата на средното образование (а това важи в още по-голяма степен и за висшето), трябва не само да знае, но и да може творчески да прилага най-ефективно тези знания на работното място и в живота. Да умее да състави най-рационалния алгоритъм за разрешаването на даден казус, да може сам да разкрива причинно-следствените връзки в даден процес. Да разкрие архитектурата на даденото явление и т.н. В противен случай той ще прилича „на една добре напълнена риба с един недостатък – че не може сама да плува”.

А идеята за участие на ученика в производителния труд (три дни да учат и два дни да работят в дадена фирма/предприятие) е напълно нереалистична, защото:

1. При тази голяма безработица, особено при младите, къде ще работят?

2. Кой и как ще им плаща? Когато голяма част от работодателите не плащат редовно на собствените си работници.

Веднъж завинаги трябва да се разбере, че всякакви реформи, включително и тези в образователната система днес, ще бъдат ефективни само тогава, когато се извърши основна реформа в политическата система и управление на държавата. Когато се пречупи гръбнакът на мафиотската олигархия, която превърна демокрацията в слободия и беззаконие, а свободната пазарна икономика в икономически бандитизъм. Не се ли направи това, всякакви реформи в областта на образованието ще бъдат напълно безсмислени.

II. Цанински, магистър по психология и педагогика

Патриотизъм

„Ставайте, да мрем, не щем веч ярем”

138 години от Априлската епопея

20 април 1876 г., 4 часа сутринта – пуква първата пушка на Априлци. 730 души падат в Панагюрище. Едно кърваво писмо, заклемено с кръвта на първия убит турчин, тръгна да разнася радостната вест. Един народ въстана. 138 години от онези славни дни, които доказаха на света, че българинът е достоен за свободата си. 138 години от славната Априлска епопея, която събуди задрямали съвести, затвори устите на хулителите, които тръбяха, че България може да ражда и отхранва само роби. И в тези роби заби сърце със силата, дошла от петвековната тирания и неизразими теглила, заби сърце юнашко, българско, провиквайки се: „Ставайте, да мрем, не щем веч ярем!”

Българинът изправи снага, готов на най-жестоката борба за свободата си. Беше неудържимо безстрашен, готов да умре за правдата свята, защото „от Охрид до Бяло море един народ нещастен под тежко иго мре”. И този народ, българският, избра най-достойната смърт – смъртта в борба с тирана. Бойка песен го вдъхновяваше в борбата. Запяха мощно в едно гърло панагюрските въстаници: „Боят настана, тупат сърца ни...”. С тях пееше цяла България. Въстаниците сами се окуражаваха: „Кураж,

другари, Бог ще ни брани, смърт на вековни черни тирани!”. И изричаха най-смелите слова, че няма веч покорна рая, а борци за свобода. Заветните думи на Вазов, разкриващи озарението, светлината на Априлската ни славна епопея: „Без Априлското въстание историята наша щеше да се лиши от най-ярките си страници”, ни задължават да не забравяме славното си минало.

Безчет са геройските подвизи на Априлци. Дрѳвникът на Баташката църква – втвърдената мъка на България, Каблешков, Бенковски, Волов, Кочо – неизброима поредица на светли имена, на знайни и незнайни герои, загинали в смелата борба с петвековния тиранин.

Поробителят удави в кръв Априлското въстание. Смъртта в борбата за героите беше най-желаният изход пред робските теллила. Нали на знамето им Райна Княгиня извежа заветните думи: „Свобода или смърт”! Колко верен и предвидлив е изразът на народния ни поет: „Ти падна с падане ново и в нашта история тури светло слово!”. Напоена с много кръв и обгорена от много пламъци родината ни възкръсна от пепелищата. Величието ѝ се изгради върху костите на ония, които достойно живяха и умряха за нея.

Скъпата ни народна свобода – изстрадана, спечелена с българското най-човешко достойнство! В душата и сърцето на народа ни живее затаена, неугасваща гордостта от делото на Априлци, че сме потомци на велика нация, живее родолюбие. Дано и в бъдните дни да остане да живее. И дано някаква зла съдба не ни направи най-лошата шега. Нужна е дълбока, искрена, честна родолюбива размисъл в днешното ни време.

Елена Вачева, Хасково

Комунистически терор

Да си спомним за тях!

Царство България просъществува до злокобната гата 9 септември 1944 г. Какво стана след това и как се развиха събитията по това време на комунистическия терор до 1989 г. е добре известно. Пред паметника на патриарх Евтимий в София ежедневно се събират млади хора и когато реших да пиша книжа за католическите процеси в комунистическа България, от любопитство един ден се спрях пред една не малобройна група от млади, интелигентни и одухотворени момчета и момичета и попитах: „Известно ли ви е нещо, което е свързано с католическите процеси в България?” Първоначално негласният им отговор беше да се спогледат и с малко смущение казаха, че за първи път чуват нещо по този въпрос. Бях задължен да взема думата и макар и кратко, както се казва в такива случаи, с думи прости и ясни да кажа това, което знам за католическите политически процеси в България. Към групата се присъединиха и други млади хора, които може би чуваха нещо по един въпрос, за който нищо или малко знаят. След още малко приказки – било от моя страна, или въпроси от тези млади

хора, се разделихме и не се съмнявам, че те, било от любопитство или да научат нещо по този въпрос, започнаха разговор помежду си. И така, това като съвсем малък увод към същността на въпроса.

Следващите регове, които пиша, се базират само и единствено на автентични документи и факти. Този материал, който поднасям на читателите, започва така: „Аве Мария Пурсима”! Автор е сестра Мария Габриела Атанасова Босилкова – братова гъщеря на монсеньор г-р Евгени Ливиджов Босилков. Какво е писала за монсеньор Босилков, ще може читателят да прочете в книгата, която подготвям за католическите процеси в България. И авторката заключава: „Аз не се съмнявам в тежкото мъченичество на моя чичо монсеньор Евгени Босилков. Похвален да бъде Исус Христос! Сметох да пиша по този въпрос, но все още нещо може да изпусна. Затова реших да започна с досие 4059 от 1952 г., взето от Софийския затвор. Към досието има приложен Протокол с гата 11 ноември 1952 г., в който е отбелязано, че смъртната присъда по НОХД 452 е изпълнена. Към досието на Босилков

има писмо с текст: „Получени от сестра Габриела и предадени на отец Беловеждов лични вещи на монсеньор Босилков, които са били предадени от затвора след екзекуцията”. В архивните материали съществува и извлечение от протокол за изпълнение на смъртната присъда. Много по-късно, след 1989 г., главният прокурор на Република България Иван Татарчев прави предложение за преглед по реда на надзора до Върховния касационен съд на РБ по делото, по което Босилков е осъден на смърт. В тази връзка към досието се намира и Решение 37 от 5 май 1999 г. на Върховния касационен съд на Република България, подписано от 5-членен състав, с което се отменя по реда на надзора влязлата в сила присъда 895-А от 3 октомври, постановена по НОХД 452/52 г. на ВС на НРБ, III нак. отделение, в осъдителната ѝ част по отношение на подсъдимия Евгени Ливиджов Босилков, като го признава за невинен и оправдава по чл. 70, ал. 1 и чл. 83, ал. 1 от Наказателния закон от 1951 г. Следват подписи на членове на съдийския състав. Към досието има приложен и протокол-опис с дата 26 януари 1955 г., от който е видно, че при направена проверка в дома на Атанас Ливиджов Босилков, брат на бившия владица на католическите църкви Евгени Босилков, са намерени следните движими вещи: общо на брой 38, които са иззети. В досието на монсеньор Босилков са приложени не малък брой материали, писани за него, като „Страхът от Ватикана предреши през 1952 г. съдбата на католическите свещеници”.

Във в. „Демокрация” от 11 май 1999 г. е поместена статия под наслов: „Епископ Евгени Босилков и успенците Камен Вичев, Йософат Шишков и Павел Джигдов”, автор Светлозар Елдъров. Статията е публикувана и във в. „Абагар”, бр. 12 от декември 2002 г. „Следите от нашата кръв са залог за едно прекрасно бъдеще”, автор Георги Георгиев –

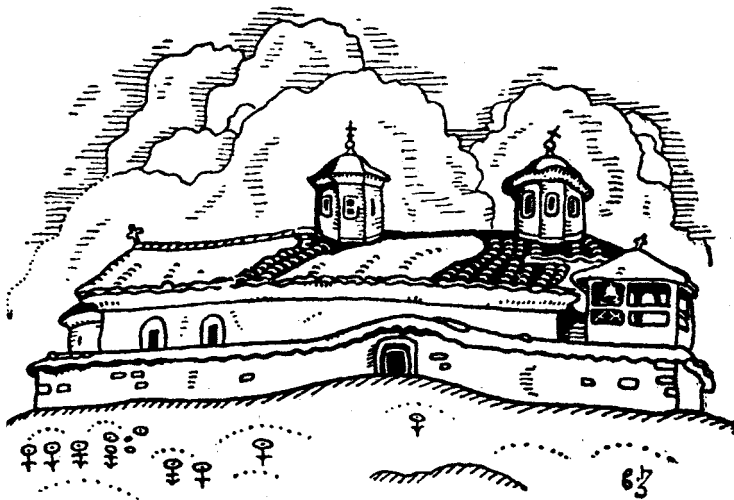
и този материал е публикуван във в. „Демокрация”, бр. 300, г. VI. Във в. „Демокрация”, бр. 80/2002 г. може да се прочете статия под наслов: „Папата идва, за да обяви за блажени екзекутираните съпроцесници на монсеньор Евгени Босилков. Папата ще отслужи литургия по канон на източния обред”. Този материал се представя от архимандрит Гаврил Беловеждов, бивш политически затворник от процеса срещу католическите свещеници от 1952 г. и аташе на Ватикана в София. Материалът е публикуван във в. „Демокрация” на 12 април 2002 г. Пак във в. „Демокрация”, бр. 215 от 13 август 1998 г. има материал под наслов: „Поискана отмяна на смъртната присъда на епископ Босилков. Във в. „Нощен трюг” с дата 10 ноември 2002 г. има статия под наслов: „Папата не познава мъките на блажените”. Интервюиран е съратник на екзекутирания Евгени Босилков – падре Габриеле Беловеждов. През далечната 1948 г. е даден материал в Русе във връзка с празника на Светото семейство под наслов „Евгени Босилков – пътеводител към третото хилядолетие”. Не се съмнявам, че има още много и много материали за този мъченик в името на Всевишния. Тук е задачата на изследователите и историците – да издирят и напишат още за живота и делото не само на Евгени Босилков, но и на не малкото на брой католически свещеници и граждани на България, които без страх от комунистическия терор застанаха срещу него. Комунистическата ДС за по-нагледна агитация изготви „Схема за шпионските връзки по делата на католическата организация”. Нека всеки непредубеден и почтен християнин, след като се запознае с ужасите, на които са били подложени не само католически свещеници, но и целият български народ, изрече: Бог да прости и бъде отредено за тях блажено място в царството небесно.

Николай Начев, адвокат

Д-ръ Георги
Табаковъ, Акронъ, САЩ

Религия и комунизъмъ

Въ физическата еволюция на човѣка сж били въ дѣйствиe два фактора: първо – измѣнения на наследственитѣ черти чрезъ т.нар. мутация, и второ – срѣдата, която само одобрява незначителни промѣни и отхвърля всички други като несъвмѣстими съ оцеляването. Въ биологията този естественъ процесъ се именува естественъ подборъ. Толкова повече, че Павловъ, този дълбоко набоженъ ученъ, доказа, че физическата природа на човѣка е недѣлима отъ психичната, отъ умствената, защото и дветѣ функциониратъ чрезъ една и сжща нервна система и нервна тъканъ.

Така отъ животинската първобитна година сж били одобрени ония духовни черти, които въ най-висша степенъ сж способствали за оцѣляването на човѣка и неговия родъ, тѣхната всестранна сигурностъ, свобода и щастие: патриотизма, преклонението предъ бацитѣ и дѣдите, житиѣ и загинали народни герои, жаждата за свобода и справедливост, за добродетелностъ, за първенство въ благородство и самоотречение за благо на народа. Но срѣдъ всички тия духовни ценности, срѣдъ тия добродетели, най-могѣща животворна сила е била религията и съзнанието за Божията правда и Божията сила, която вѣрващиятъ, усѣщайки въ себе си, го прави щастливъ, неустрашимъ и непобедимъ.

Презъ вѣковетѣ тѣзи ценности сж били предавани отъ поколение на поколение, отъ бацитѣ на децата. Наистина, нѣкои отъ последнитѣ сж се бунтували, но накрая възприемаха авторитета на бацитѣ си и заемаха тѣхната роля въ живота съ собственитѣ си деца. Непрекжнатостъта на този процесъ е толкова важна за мира и щастieto на отдѣлния човѣкъ и неговия народъ, колкото важно е безупрѣчното предаване на нормалната наследственостъ въ тѣлесната природа на човѣка. Всѣко нарушение, всѣко прекжсване и извратяване на духовната еволюция води до нравствено израждане, до безсмислие на живота, до убиване у човѣка на неговитѣ творчески сили и съзнание за достойнство, води до обезчовѣчаване.

Тъкмо това извършиха комуниститѣ! Първо: тѣ отрекоха миналото. Наредъ съ това тѣ подложиха на преследване и унищожение представителитѣ на това минало: учени, писатели, учители. Инквизираха свещеницитѣ, забраниха религията, затвориха, разрушиха или оскверняваха храмоветѣ и манастиритѣ. Поколение, което израсна подъ тѣхната диктатура, загуби историческата връзка съ родностъ и духовностъ. Въ сжщото време то отхвърли съ отвращение и индоктринацията на комунистическата партия, и израсна безъ историческата основа и безъ импулситѣ, които направиха тѣхнитѣ предци – великитѣ и безсмъртни герои – възрожденци, хайдути и освободители.

Комуниститѣ пожънаха плодоветѣ на своето безумие. Тѣ започнаха да правятъ опити да изоставятъ сквернословието срещу миналото. Но кой им вѣрва – у младитѣ тѣ сж угасили без-

възвратно пламъка на вѣрата въ цѣлата комунистическа действителностъ и влачатъ безцвѣтно и нерадостно сѣществуване. Само единици силни патриоти като мѣченика Димитъръ Талевъ се опитватъ да осмислятъ живота си – свой и на народа, чрезъ изучаване и възпроизвеждане на миналото въ неговата неувѣхваща величественостъ. Останалитѣ мълчатъ или бѣгатъ!

Нашитѣ комунисти знаеха силата на религията и на родната църква. Затова не закѣснѣха да приложатъ тѣхния диалектиченъ методъ къмъ нея. Отъ една страна, откриха пуническа война противъ вѣрата: посѣщението на черква бѣ обявено като антинародно дѣяние, черкуващитѣ бѣха преследвани и дискриминирани, основаха се много атеистични дружества, забрани се преподаването на вѣроучение въ училищата, вмѣсто него децата бѣха принудени да слушатъ богохулства отъ учители, които нѣматъ другъ изборъ да осигурятъ своето сѣществуване. Създаде се огромна атеистична литература, забраниха строителството на нови черкви – следъ 9 септември 1944 г. не е построена нито една нова черква въ България – а подобренията, които се извършиха на нѣкои манастири и църковни паметници, бѣ сторено съ търговски цели и за заблуждение на чужденцитѣ.

Комунититѣ отъ България подкупиха и главенството на родната ни църква, разбира се, по познатия диалектиченъ методъ: чрезъ използване на пропагандата противъ религията и дискриминацията на вѣрващитѣ, и едновременно представящи себе си предъ външния свѣтъ като покровители на религията, макаръ че „Църковенъ вестникъ“ на Светия Синодъ често има облика като притурка на „Работническо дѣло“. Накрая тѣ впрегнаха въ вѣрна служба т.нар. български Свети Синодъ. Колкото неоспорима истина е, че комунититѣ сѣ потисници и експлоататори на народа, толкова истина е, че нашитѣ духовни служители отъ миналото никога не сѣ били орѣдие на поробителитѣ – политически или духовни. Днесъ обаче Светиятъ Синодъ е ортакъ на софийскитѣ комунисти и тѣхнитѣ московски чорбаджии!

Сѣщия пѣтъ следватъ Скопскитѣ духовни наемници на Титовитѣ жупани въ Бѣлградъ. Тѣ, заедно съ новоизлюпенитѣ „интелектуалци, учени, академици, писатели“, сѣ не само съучастници въ замислитѣ и дѣянията на сръбскитѣ комунисти – тѣ сѣ извършители на най-скверния грѣхъ предъ Бога и природата – въ измѣна на рода и на кръвта.

Внушението на покойния италианецъ Грамши, щото религията, в едно съ нейнитѣ последователи, да бѣде призната за политическа партия и политическа идеология и така да бѣде победена на политическата арена. Макаръ обещаваща успѣхъ за диктаторитѣ, тази идея никога не бѣ предложена, понеже политичитѣ никога нѣма да рискуватъ да загубятъ или сподѣлятъ властта съ кой да е другъ общественъ факторъ.

Въ Иранъ наистина е налице оформянето на ислямски социализъмъ, т.е. комунизъмъ съ всички присѣщи нему методи на изтребление и шпионство на братъ противъ брата. Но вече сѣ явни признацитѣ на поражение въ всички клонове на националния животъ, защото религията е осквернена съ парализираща, обездухотворяваща комунистическа идеология.

Софийскитѣ комунистически диктатори могатъ да иматъ за фасада „Светия Синодъ“, но тѣ никога не могатъ да използватъ вѣрата и религията за своитѣ политически цели, освенъ за измама и лѣжа на наивнитѣ Западни сили и на ония посѣщаващи България туристи или гурбетчии. Напротивъ, колкото повече Синодътъ е по-безропотенъ ратай на комунистическитѣ потисници, толкова по-пъленъ ще бѣде тѣхниятъ неуспѣхъ въ всички клонове на националния животъ.

Вѣрата е свършено лично съзнание и чувство, дълбоко съкровено и интимно, което предвѣчно сѣществува у човѣка, гори спонтанно и създава усѣщане на щастие, на сила, която, бивайки частъ отъ Бога, надвишава всѣка друга земна сила. Вѣрата въ Бога е смъртенъ врагъ на комунизма съ неговата лѣженаучна доктрина, защото тя – тази вѣра, има милиони години биологична истина и е вѣчна насѣщностъ на човѣка и у човѣка.

„Борба“, бр. 3/1973 г.

Клетвен марш

**Родино свидна, болко наша,
робиня клета ти си днес:
потиска те левица вража
и тъпче с бяс червена стража
изконната ти, майко, чест.**

**Земята смъртно оскверниха
безсрамни твои синове.
С направена за труд мотика
те братя и сестри избиха
и скриха в общи гробове.**

**След туй на Сталин те дариха –
заклано агне за курбан.
Трицветното ти знаме свиха,
короната с ритник свалиха
и стана на бандити стан.**

**Подгони ни нас Урагана,
на вси страни ни разпиля...**

**В душите наши днес си рана
и мъка си необузdana
по разорените села...**

**В „Единство” сбираме се ние,
прокудените ти деца.
Обидата в кръвта ни рие,
готови сме да стиснем тия,
разпнали сина и отца.**

**Пригответяхме се и за схватка
с червения отровен мак.
Да смъкнем черната забрадка,
да сетим обичта ти сладка
и да целунем твоя праг.**

**Ще дойдем, майко, за да върнем
ний блясъка на Търновград,
със лилав плащ да те обгърнем,
единство в тебе да покълне,
що завеща го хан Кубрат.**

T. Asjo

Бел. ред. Стихотворението е написано през 1977 г. от българския политически емигрант Г. Астро.

Рогина

Уважаеми читатели на сп. „Борба”,
За да ви предразположим към повече
размисъл върху случващите се в света събития и
особено тези, които са близо до нашите граници, реши-
хме да поместим два откъса от глава 26 на големия исто-
рически труд „История на българските империи” на г-н Димитър
Х. Попов, чието пето издание вече е на книжния пазар.

Откъсите, които предлагаме, са за Европейския съюз днес и
за нарастващите геостратегически позиции на Турция, както и
(особено) за историческите ѝ реминисценции...

Връзката между тези реалности и това, което се случва и ще
се случва на североизток от България, не е символична. Тя е наситена
със зловеща реалност.

Много жалко е, че в такива съдбоносни дни, заредени и с бъдещи
напрежения, Европа не притежава дори един държавник от мащаба
на генерал дьо Гол или на Конрад Аденауер. Да не говорим за Бълга-
рия, която от столетие се надява за появата на един нов Стефан
Стамболов.

По-подробна информация за закупуване на книгата „на цена с
отстъпка” може да се получи от автора на тел. 0896 415 830; 02 983
24 16, и от Представителството на БНФ, Инк. – София, ул. „Антим
I” 41, или на тел. 0887 00 44 51; 0889 07 02 03; 02 444 51 56.

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ

През първата четвърт на този век в света вероятно ще настъпи развръзката на много събития, които зреят в регионите и в глобален план. Едно от тези събития е съдбата на Европейския съюз. До голяма степен тази съдба зависи от поведението на САЩ.

До края на миналото столетие съществуваше известен паритет на интересите Европа-САЩ. В основата им беше продължителният период на така наречената Студена война. Американците присъстваха военно в Европа, а някои от големите им анализатори като Бжежински, Кисинджър, Холбрук и др., определяха Европа като американски протекторат. За успокоение на нараненото си себелюбие и достойнство някои европейски политици се позоваваха на историята, когато други силни държави са плащали на наемни войски, за да ги пазят и да воюват вместо тях. Истината си остава в полза на американците, а доказателствата са, че техни бази, полигони, военни съоръжения и войски присъстват в Европа 70 години след края на Втората световна война. Присъстват от Висбаден, ФРГ, до Ново село в Република България.

Ще става все по-трудно за средния европеец и за средния американец да разберат от кого пазят американските рейнджъри Европа или например от кого пазят германците? От руснаците, които са на над 2000 км разстояние, от терористи, от които германците спокойно могат и сами да се пазят? Или пък пазят Германия от самата Германия...

Не знам дали големите държавници на Европа, като Чърчил, Аденаур, дьо Гол, Роберт Шуман и др., които мечтаеха за обединена Европа, са я виждали такава, каквато е сега. По-скоро си мисля, че те, или поне повечето от тях, като например генерал дьо Гол, мечтаеха за една силна Европа. За една независима, национална Европа, Европа на отечествата и в същото време една Отечествена Европа. Защото континентът, който през последните повече от пет столетия е бил център на духовността, на културата и изкуството, на индустриалния и технологичен подем и на устрема за свобода, човешки права, демокрация и парламентаризъм, няма право да приема доброволно и мъгчливо ролята на протекторат на която и да е друга сила. Най-малкото на Съединените американски щати, които исторически, морално и политически са рожда на Европа. Това са толкова непреодолимо близки и

родствени отношения, че за да просъществуват и за да се развиват в полза на цялото човечество, е необходим абсолютен паритет, равнопоставеност и респект, характерен за отношенията между две велики общности. И тогава никога американски или европейски чиновник няма и да помисли да използва нецензуриран език за партньорската страна на каквото и да е равнище. Защото, както знаем, технологиите стават все по-проникващи дори до най-интимните кътчета от частния живот на публичните личности. А този фактор, който често ни изглежда твърде неприятен и дори брутален, в бъдеще и занаят ще играе все по-възпитателна роля за администратори, политици, държавници и за всички, които гражданското общество наблюдава и на които разчита да му дават добър пример, а не да предизвикват скандали.

През последното десетилетие на отминалия век западният свят като че ли беше повече свободен и по-малко заплашен от агресия. Към него се присъединиха и други нации. С това той се уголеми, но не стана по-стабилен, нито по-богат. Дълбоко в него клокочеха разноезичните интереси на страните от Европейската общност. Често пъти различията на интересите между САЩ и ЕС придобиваха фундаментален характер, прикрити от добрата политическа редакция на комуникетата.

Постепенно през десетилетията Европейският съюз създаде елит от администратори, политици и държавници, представители на страните участнички. Този елит се потруди да създаде законодателство, приложимо от страните членки, да създаде обща валута (евро) върху екстензивния принцип на процент от местните възможности, прехвърлени в „общата касичка“, както и да създаде правила за поведението на системата, наречена съюз. Съюзът обаче привидно забогатя за бедните и реално за богатите нации.

Европейският съюз функционираше и продължава да функционира като дебалансирана система. Всяка от страните в тази система или поне управляващите партийни елити се стремяха да се устроят по стандартите на Нидерландия или да кажем на Федерална република Германия. Най-смелите „идеалисти“ се нагяваха на стандарта на Люксембург. Колкото по-бедни бяха елитите, толкова по-голям беше апетитът им. Бедността пък идваше от Изток. А там, където има бедност, там престъпността просто е част от уравнението.

Ако погледнем ретроспективно на световните процеси, едва ли ще открием нещо по-различно от това, което вече ни е познато. Екипите се сменят, техниките се усъвършенстват, комуникациите революционно изпреварват представите ни за бързина, а лидерите „сега“ като че ли стават по-разпознаваеми. Но за цялата съвременна непосредственост остава дискретността на големите световни икономически и геостратегически играчи. А там, за тази дискретност, за приятелските ръкостискания и общи снимки кипи борбата за влияние и интереси.

Повече от седем десетилетия САЩ са безспорният лидер в света, а след разпадането на Съветския съюз в началото на 90-те години на миналия век те се превърнаха и в глобална свръхсила. Самотното им могъщество обаче продължи едва две десетилетия. Сега и отново те трябва да държат сметка за партньорството им с Русия, която успя да възстанови до известна степен влиянието си от времето на комунистическото управление. САЩ трябва да наблюдават много внимателно и лавионарастващата мощ на Китай, чието поведение, исторически погледнато, винаги е било непредсказуемо.

С оглед на тези и редица второстепенни фактори, САЩ трябва да преосмислят много задълбочено политиката си спрямо Европейския съюз. Един по-прагматичен подход по този ключов въпрос би означавал оттеглянето на САЩ от съюзенството им над Европейския съюз, в това число и на военното им присъствие. На практика това ще даде живот на интеграционните процеси в ЕС, ще поощри тенденцията към неговото федериране. А това би означавало структуриране на обща финансова политика, на ефективна отбранителна политика, осъществявана от европейски въоръжени сили. Или казано накратко, да се създадат всички условия и предпоставки за възникване на Европейски съединени щати.

Превръщането на една обединена Европа в равнопоставен партньор на САЩ, а и не само на тях, би вдъхнало нов живот на западната цивилизация, а също така би освободило огромни ресурси, прехосвани за неефективна администрация в държавите – членки на ЕС.

На историческата сцена ще се появи нова държава, която ще бъде в състояние да се справи с предизвикателствата на бедността, социалното неравенство, етническата и религиозната нетърпимост и засилващия се натиск

на ислямския фундаментализъм. Освен всичко това едни бъдещи Европейски съединени щати ще станат непреодолим макс-фактор за международна стабилност, икономическо развитие и чиста природа.

БАЛКАНИТЕ

Като след всяка война и края на Студената война донесе до териториално прекрояване на Балканския полуостров. След разпадането на комунистическа Югославия (СФРЮ), върху нейната територия от около 256 000 кв. км възникнаха осем държави. Процесът на разпадането беше мъчителен, а обособяването на новите държави премина през няколко етнически и етно-религиозни войни между сърби и хървати, сърби и босненци, сърби и албанци за Косово, македонски българи и албанци. Сърбия претърпя и атака на НАТО под ръководството на САЩ.

ТУРЦИЯ

Въпреки някои стопански „амплитуди“, през последните 15 години икономиката на Турция е нараствала с около 6 процента годишно и страната е в състояние да се задоволява със суровини, енергия и производствени мощности.

Няма да преувелича, ако кажа, че във военно отношение Турция е по-значима сила от Франция или Великобритания.

От месец април на далечната 1987 г. Турция кандидатства за членство в Европейския съюз. Под различни предлози, външно привидно основателни, представителите на европейските институции протакат процеса за присъединяване. Това поставя гранични с исляма страни като България и Гърция под нарастваща потенциална заплаха. Защото е известно, че в кризисни моменти западният демократичен свят и конкретно страните от Европейския съюз не са в състояние да действат решително и адекватно.

В конкретния случай с Турция „нерешителността“ на чиновниците от Брюксел е силно повлияна от три основни фактора:

Първо. Неразвитият характер на турската икономика и ниският жизнен стандарт на населението.

Второ. Страхът в Европа от „различността“ на ислямската турска държава. Или от закодираната памет на европейците от времената на турските набези в Европа, от набезите на сарацините в Средиземноморието и на маврите в Испания.

Трето. От патологичния страх на едрия европейски капитал от възможната доминация на Турция в Европейския съюз – както политическа, така и икономическа.

Няма съмнение, че само третият фактор е основателен.

При подобно развитие на събитията напълно възможно е Турция да се възползва от ислямската идейна и политическа доктрина за поделена турско-иранска доминация в целия район на Близкия и Средния изток, Северна Африка и Югоизточна Европа.

И за да не бъде голословен и предубеден в каквито и да са антитурски настроения, ще кажа, че тенденцията за самостоятелна роля на нашата съседка в региона е в ход повече от две десетилетия. Нейни идеолози, пропагандатори и реализатори са видни турски интелектуалци, журналисти, политици и държавници, като покойния турски министър-председател Торгут Йозал, Аднан Октар, Реджеп Ердоган, Ахмед Давутоглу и др. Реминисценциите в средите на турския политически елит към „славните времена“ на Османското имперско величие в региона намират откровение в редица изявления на турски политици и държавници на Балканите (Сараево, Косово) и другаде. Ето един пример.

На 16 октомври 2009 г. в Сараево, Република Босна и Херцеговина, се проведе конференция на тема „Османското наследство и балканската мюсюлманска общност днес“. На тази конференция ключовата реч произнася тогавашният и сегашният турски министър на външните работи проф. Ахмед Давутоглу, който казва следното:

„Как Турция гледа на Балканите? Ние искаме нов Балкански регион, базиран върху политическия диалог, икономическата взаимозависимост и сътрудничество, интеграция и културна хармония и толерантност. Такива бяха Османските Балкани. Ние ще възстановим този Балкан. Хората наричат това „неоосманизъм“, затова не искам да говоря за османската държава като за външнополитическа тема. Аз подчертавам османското наследство. Османската ера на Балканите е история на успеха. Днес трябва да възродим... Както през XVI век – периода на възход на Османските Балкани като център на световната политика – така и днес ще направим Балканите, Кавказ, Близкия изток, заедно с Турция център на световната политика на бъдещето. Това е целта на турската външна политика и ние ще

я постигнем. Ние ще реинтегрираме Балканския регион, Близкия изток и Кавказ...”

Не може да има съмнение, че казаното от проф. Давутоглу, който е един от най-ерудираниите турски политически и религиозни мислители, е нещо „друго“, освен турска външнополитическа доктрина, към която силната ислямистка партия на 2-н Реджеп Ердоган се придържа фанатично. Партия, личности и държавна политика на Турция, които имат многобройни приятели и привърженици извън границите на нашите съседи.

Кои са посланията от тази доктрина, които проф. Ахмед Давутоглу изпраща в региона на Балканите, Кавказ и Близкия изток за сега?

Първо. Не искам да говоря за Османската държава като за външнополитическа тема...

Второ. Османската ера на Балканите е история на успеха. Трябва да я възродим.

Трето. Ще реинтегрираме Балканския регион, Близкия изток и Кавказ. Това е целта на турската външна политика и ние ще я постигнем.

Четвърто. Ще направим Балканите, Кавказ, Близкия изток заедно с Турция център на световната политика.

Отново кръговратът на историята поставя балканските християнски и православни държави в най-ниската точка на техните възможности. Съвпадението с периода от XIV-XVI в. е потресаващо. Срещу демографската турска експлозия от почти 88 милиона население, петте православни страни на Полуострова събират 48 милиона души. От тях над 7 милиона са мюсюлмани.

Всяка от тези държави в различна степен регистрира демографски спад. Разбира се, най-сериозният е нашият. Не по-различно е състоянието на икономиките на България, Гърция, Румъния, Сърбия и Черна гора. Да не говорим за отбранителните възможности, където само Гърция демонстрира по-добро качество.

Изводът от всичко казано се налага сам по себе си. Необходим е контрабаланс на турската сила в региона. А той може да се реализира чрез сътрудничество и интеграция на балканските християнски държави. Интеграция в структурите на НАТО и Европейския съюз. Интеграция и извън тези структури.

Само балансът на силите в региона може да осигури мирът, сътрудничеството и политиката на реализъм („реалполитик“).

И още нещо. Срещу национализма и религиозната вяра на нашите югоизточни съседи

нашата страна „противопоставя” националния нихилизъм, отказ от исторически спомени, от религиозни, културни и литературни ценности, от личности, автори и творци с принос в държавното строителство и в духовната съкровищница на България.

В страната ни върлува една генационализаторска стихия, която се подвизава под различни наименования на организации, фондации, „благотворителни” общества, секти, медии, финансирани от „неизвестни” вътрешни и външни източници, подклаждащи социално и политическо недоволство, без да издигат ясни послания.

Може би това е някаква стратегия, но очевидно такава стратегия не може да работи в защита на българските национални и евроатлантически интереси.

И тук поставям въпроса: Какъв е приносът за развитието на българското национално стопанство за решаването на демографския проблем, за укрепването на гражданското общество, за конкретен принос към подобряване на образователния и социалния статус на ромите, за установяване на култура, търпимост и уважение в политическия диалог в страната ни от „анонимни” представители на многобройни и привидни различни организации, институти, центрове и други, като: _

- Център за либерални стратегии;
- Център за социални практики;
- Център за изследване на демокрацията;
- Център за икономическо развитие;

- Институт за пазарна икономика;
- Институт за регионални и международни изследвания;
- Център за демографска политика;
- Отворено общество;
- Хелзинкски комитет,
- И други...

Питам се: Какво всички тези „граждански” институции направиха за българското общество? Какво сътрудничество предложиха и осъществиха с българските правителства, с парламента и съдебната власт през последните 15-20 години? Кои са личностите, които представляват тези институции? С какво тези личности изстрадаха тоталитарния режим и къде бяха тогава?

И ако наистина има някакво „задулисие” в нашия живот, това е премълчаната истина за автентичната българска история. Тази история от последните 70 години и преди това, когато малцина бяха избраните и привилегированите. Когато на хиляди български синове и дъщери на омразните на режима „врагове”, „гадове”, „бивши хора” от затвори, концентрационни лагери, изселвания, уволнения от работа, изключвания от висши учебни заведения беше отказана равнопоставеността и правото на образование и творческо развитие.

И накрая, въпреки всичко сторено и преживяно, искам да кажа, че е време, крайно време е ние, българите, обикновените българи, да сложим край на тази невероятна стогодишна война, която разкъсва живата тъкан на нацията ни.

Украйна

Размисъл

Дойде му времето. Седя и си мисля какво беше, колко път извървахме и накрая докъде стигнахме. По този въпрос аз си имам собствено мнение и нито искам да се бъркам в чуждо такова и да мисля, че съм безупречен в разсъжденията си. Няма такова нещо. Ежедневно чрез средствата за масова информация ни се поднасят сензационни новини. Било политически, било икономически, било криминални. Хората по целия свят – кога с интерес, кога с насмешка – реагират на това, което им се поднася. И хване ли се една тема, тя царува, докато друга, представена ни от почитаемите журналисти, я измести. Днес актуална тема са събитията в Украйна. От ранно утро и пак до ранно утро пишещите братя чрез перото си или гласно „вземат окончателно становище” по този въпрос. Отделен, но не маловажен, е въпросът дали държавните мъже и дами от различните политически партии изразяват своето собствено мнение или го правят с оглед кой плаща за това, което поднасят. Или както се казва в такива случаи – които плаща, за него свири музиката. Докога ще е така? Отговор категоричен и изчерпателен по този въпрос аз лично не мога да дам. Но след години, когато ще имаме независими захванали се с перото братя – може би?!

Да, може би нещата ще се променят. Но дотогава – трай, коньо, за зелена трева.

Н. Н.

Прогноза

Хенри Кисинджър,
„Вашингтон пост“

Всички публични дискусии за Украйна са конфронтационни. Но знаем ли накъде вървим? В живота си съм видял четири войни, които бяха започнати с голям ентузиазъм и общонародна подкрепа, и за нито една от тях не знаехме как да я завършим, а от три в крайна сметка се оттеглихме едностранно. **Тестът в политиката е как една война завършва, а не как започва.**

Прекалено често украинският проблем се представя като премерване на силите: дали Украйна ще се присъедини към Изтока, или към Запада. Но за да оцелее и да преуспява, Украйна не трябва да бъде преден пост на никоя от двете страни срещу другата, а да функционира като мост между тях.

Русия трябва да приеме, че ако се опитва да наложи на Украйна статут на сателит, с което отново да премести руските граници, това би обрекло Москва на исторически повтарящи се самоизтощителни цикли от реципрочни сблъсъци с Европа и със САЩ.

Западът, от своя страна, трябва да разбере, че за Русия Украйна никога не може да бъде чужда страна. Руската история е започнала от т.нар. Киевска Рус. Руската православна религия е тръгнала оттам. **Украйна е била част от Русия в продължение на**

Как ще завърши украинската криза?

Не началото, а края на всяка война е важен. В случая трябва да се постигне балансирана неудоветвореност между враждуващите

векове, а техните истории са взаимосвързани още преди това. Някои от най-важните битки за свободата на Русия, започвайки с Полтавската битка от 1709 г., са се водили на украинска земя. Черноморският флот, с помощта на който Москва утвърждава влиянието си в Средиземноморието, е базиран въз основа на дългосрочен договор за наем на пристанището на Севастопол в Крим. Дори такива прочути руски дисиденти като Александър Солженицин и Йосиф Бродски твърдят, че Украйна е неотделима част от руската история и дори от самата Русия.

Европейският съюз пък трябва да признае, че бюрократичната му мудност и подчиняването на стратегическия елемент на вътрешната политика при договарянето на отношенията на Украйна с Европа допринесоха преговорите да се превърнат в криза. Външната политика е изкуството да се определят приоритети.

Решаваният елемент са самите украинци. Те живеят в страна със сложна история и многоезична структура. Западната ѝ част бе присъединена към Съветския съюз през 1939 г., когато Сталин и Хитлер си поделиха плячката. Крим пък, чието население е на 60 на сто руско, стана част от Украйна едва през 1954 г., когато Никита Хрущов, украинец по рождение, го подари на Украйна по повод честването на 300 г. от споразумението между Русия и казаците. Западната част е предимно католическа, източната – предимно руско-православна. Западната говори украински, а източната – предимно руски. Всеки опит на едната част на Украйна да доминира над другата – както се случва сега – води в крайна сметка към гражданска война и разцепване. Ако разглеждаме Украйна като елемент от конфронтацията между

Изтока и Запада, тогава всички перспективи за създаването на международна система за сътрудничество, включваща Русия и Запада – и по-конкретно Русия и Европа, ще бъдат разрушени за десетилетия.

Украйна е независима едва от 23 г. До тогава тя е била под някаква форма на чуждестранно управление от XIV век насам. Не е изненадващо, че нейните лидери не са усвоили изкуството на компромиса, още по-малко на отчитане на историческата перспектива. Политиката на Украйна след получаването на независимост ясно демонстрира, че коренът на проблема е в опитите на украинските политици от едната или от другата фракция да наложат волята си върху непокорните им части на страната. Това е същността на конфликта между Виктор Янукович и главния му политически противник Юлия Тимошенко. Те представляват двете крила на Украйна и не желаят да споделят властта. Една умна американска политика към Украйна би търсила начин тези две фракции в страната да си сътрудничат. Ние трябва да търсим помирение, а не доминацията на една фракция.

Нито Русия, нито Западът, а още по-малко различните фракции в Украйна, се ръководеха от този принцип. Всеки само усложняваше положението. Русия няма да успее да наложи военно решение, без да се самоизолира във време, когато границите ѝ са несигурни. За Запада демонизирането на Владимир Путин не е политика, а алиби за липса на такава.

Путин трябва да осъзнае, че каквито и да са тежненятия му, политика на налагане със сила ще има за резултат нова Студена война. САЩ, от своя страна, трябва да избягват да третираат Русия като някаква аномалия, която търпеливо трябва да бъде обучавана на правила за поведение, установени от Вашингтон. Путин е сериозен стратег – по каноните на руската история. Вникването в американските ценности и психология не е силната му страна. Разбирането на руската история и психология пък не е силната страна на американските политици.

Лидерите от всички страни трябва да се върнат към изследване на възможните изходи, а не да се състезават кой е по-велик.

Ето как аз виждам един възможен изход, съвместим с ценностите и интересите на сигурността на всички засегнати страни:

1. Украйна трябва да има правото свободно да избира своите икономически и политически обвързвания, включително с Европа.

2. Украйна не трябва да влиза в НАТО. Заех тази позиция преди седем години, когато въпросът бе поставен за последен път.

3. Украйна трябва да има свободата да създава всякакво правителство в съответствие с изразената воля на народа си. Умните украински лидери биха избрали политика на помирение между различните части на страната. В международен план те трябва да се стремят към позиция, близка до тази на Финландия. Тази страна яростно отстоява независимостта си и сътрудничи със Запада в повечето сфери, като внимателно избягва всякаква институционална враждебност спрямо Русия.

4. Несъвместимо с правилата на установения световен ред е Русия да анексира Крим. Но трябва да се намери начин отношенията на Крим с Украйна да не бъдат поставени на основа, заредена с толкова напрежение. За тази цел Русия би признала украинския суверенитет над Крим. А Украйна трябва да подсили автономията на Крим чрез избори с присъствието на международни наблюдатели. Този процес би включвал и отстраняване на всякакви неясноти около статута на руския Черноморски флот в Севастопол.

Това са принципи, а не рецепти. Хората, които познават региона, ще разберат, че не всички те ще се харесат на засегнатите страни. Тестът е не абсолютна удовлетвореност, а балансирана неудовлетвореност. Ако не се постигне някакво решение въз основа на тези или на сходни елементи, плъзгането към конфронтация ще се ускори. Времето за приемането на подобно решение ще настъпи доста скоро.

В. „Сега”

Из пресата

Къде отивате, българи?

През далечната 1861 г. един от най-големите наши родолюбци, бунтовници и революционери през епохата на Възраждането – Георги Стойков Раковски, в своя вестник „Дунавски лебед“ отпечатва знаменитата си статия призив „Къде отивате, българи?“

Тя е написана по повод споразумение между Османската империя и Русия за преселване в южните степи на Русия на хиляди български семейства от Видинско, Белоградчишко, Ломско, Одринско, Варненско, Шуменско и Русенско, като на мястото на изселените се наши сънародници бъдат заселени кримски татари и черкези от Северен Кавказ. В тази и други статии Г. С. Раковски се обявява решително и действа активно против преселването на българите от посочените райони в безводните и неплодородни земи на Руската империя. Според Г. С. Раковски това ще доведе до обезбългаряване на голяма част от майка България. Тревогата му за съдбата и бъдещето на неговото мило отечество не е била напразна. В тежките и жестоки години на петвековното анадолско робство по изцеление на български историци и други учени в чужди държави са се изселили около един милион българи. Примери има много. В някои съседни страни се образуват огромни колонии от българи. Това са били непоправими етнически загуби за поробена, а по-късно и за освободена България. Тук не влизат хилядите убити българи, които са отдали своя живот за освобождението ни от башибозушкото иго.

Големи поражения на нашата народност нанесоха решенията на Берлинския конгрес от 1878 г. и двете национални катастрофи от 1913 и 1918 г., когато над милион българи останаха извън пределите на родината си. Те бяха подложени на жестока асимилация, която продължава и днес.

В годините на „омразния социализъм“ народната власт положи изключителни грижи за увеличаване на на-

селението на България. И резултатите бяха твърде положителни. Към края на 1989 г. българите почти наброяваха девет милиона. За голямо съжаление след век и половина повикът на Г. С. Раковски „Къде отивате, българи?“ е още по-актуален. Сега не само Северозападна България е обезбългарена, но и други региони на страната. Опусаят къщи, махали, села, градове – държавата. През последните двадесет и три години страната ни са напуснали и са заминали в чужбина над един и половина милиона българи. Сега те не се преселват в далечни и непознати държави, за да се спасяват от оковите и зверствата на турските поробители. Те бягат от своята родина в резултат на разрухата, която настъпи в България след установяването на т.нар. демокрация. Наши продажни политици и държавници превърнаха процъфтяващата ни България в руини. Безработицата, несигурността, престъпността, грабежите, насилията и беззаконията карат хиляди сънародници да оставят бащино огнище и да търсят препитание в други държави. В близките няколко години са готови да напуснат своята татковина още около 350 000 души.

Днес на нас са ни нужни безкористни държавници патриоти, които, учейки се от примера на Г. С. Раковски, да направят всичко възможно да се увеличи нашето население и българите да не отиват в чужди държави, за да търсят там щастието си. Иначе България не я очаква нищо добро. Ако така продължават нещата, създадената от хан Аспарух държава може да изчезне от политическата карта на Европа и света. И нека отново си припомним думите на великия български патриот Г. С. Раковски: „Златна българска надежда, не оставяйте отечеството си, когато то е в беда.“ И още: „Любовта към отечеството превъзходи всичките световни добрини.“

Александър Тимев, с. Горна Козница, Кюстенуилско

Пишат ни

Любезни г-н Спасов,

Високопатриотична и просветителска е дейността ви с разпространяването на сп. „Борба“. Списанието се явява като лъч на светлина и надежда срещу реми-нисценциите от комунизма и неговите престъпления. Всичко започна в първите дни на промяната, когато Ж. Желев изпълняваше задачата си за мирния преход. Неговият приятел Луканов и българските комунисти се показаха най-хитри от всички източноевропейски народи.

Да се борим за отмяната на давността за техните престъпления, за възстановяването на понятието „антикомунизъм“, за въвеждането в учебниците по история на най-грозното минало, което е сплотявало българския народ така, както ние като ученици изучавахме за геноцида на турските завоеватели. Мисля, че длъжници са и българските поети и писатели.

Благодаря на нашите братя и патриоти от чужбина, които издават списанието. Поклон!

Методи Спасов

В списание „Борба“ от март 2014 г. има статия от проф. д.п.н. Виолета Борисова под наслов: „Децата на България“. С тази статия авторката се спря на един изключително важен въпрос, а той е, че ние, възрастните, техните родители и цялата българска общественост, не само трябва, а сме задължени към нашите скъпи рожби.

Не е достатъчно да им поднесем храна, да бъдат добре облечени и всичко останало, което им е необходимо за един наистина спокоен и безгрижен живот. Като пораснат, грижите и неволите няма да ги подминат и те като нас ще тръгнат по житейския друм, който съвсем не е гладък. В статията авторката е посочила, че освен горното трябва ежедневно, ежечасно да бъдем в контакт с тях и да чувствават родителската грижа и тази на близките им. А това е необходимо, за да израснат като високообразовани граждани на страната ни. Нека подобни материали по-често се появяват по средствата за масова информация. Да се посочват и споделят опити на родителите в тази посока. Да очакваме от днешните журналисти и цялата българска общественост да не подминат този въпрос.

Николай Начев

Уважаема редакция, уважаеми г-н Спасов,

Получих сп. „Борба“, за което искрено ви благодаря. Редовен негов читател съм и бих желала да продължа да го получавам. От него научавам истината, скривана от управляващите страната ни днес лъжци, нагли властолюбци, забогатели незаконно, чийто ръководен житейски принцип е „За пари и власт“. Родината ни е тежко болна, народът – унижен, ограбен, чезне в недопустимата и непоносима беднота. Отсъства, забравя се нарочно човеколюбието, радостта, че живееш, слушайки стъпките си по земята и сянката му го следва. Списанието вдъхва вяра, сили чрез родолюбието, което излъчва, и пример за всеотдайно народолюбие.

Честита да бъде новата 2014 г. Като добри, честни, трудолюбиви и разумни българи да работим за доброто бъдеще на обичната ни татковина България.

Тя заслужава това!

С уважение и благодарност,

Елена Вачева, Хасково

Уважаеми г-н Спасов,

Поздравявам те по случай празника на армията 6 май и ти пожелавам още дълги години борбен дух и младежка енергия, за да създаваш светлинка на българския народ – списание „Борба“.

За България!

Май 2014 г.

Инж. Кирил Крумов – ветеран от войната, кавалер на орден „За храброст“, полковник о.з., почетен офицер от БА, почетен гражданин на Враца

Уважаеми г-н Спасов,

Получих последната „Борба“ и в момента я чета. Благодаря!

Жестоката история, през която преминаха редица поколения от българския народ. За жалост, не се научи българинът кого да уважава и какво да жали. Имаме чудесен народец и прекрасни млади хора, на които вярвам и подкрепям.

Моето семейство, което е много настрадано, виждаше в Короната (в минало време) гарант за ред, авторитет и просперитет! А обратната страна е – да загубим националната си идентичност.

Всичко, което става в малката ни родина, ме натъжава.

Децата ни се разпиляха, а народецът ни е стресиран и болен.

Не виждам светлинката в тунела!

От сърце желая на редакционния колектив на сп. „Борба“ здраве!

С уважение,

Р. Кирилова, Хасково

Възпоменание

На 15 юни 2014 г. се навършват 7 години от смъртта на починалия в Мелбърн, Австралия, политически емигрант антикомунист

ПАНАЙОТ САРАЙДАРОВ

Член на Българския национален фронт, Инк., Чикаго, САЩ

До края на живота си Пано остана верен на обичта към родината така, както в младежките години го възпитаваха Българските национални легиони.

Преклоняйки глава за почит към паметта му, ние го вместили сме заслужено в пантеона на достойните български синове – борци за национално единство и социално справедлива българска държава.

Вечна да бъде паметта на патриота Панайот Сарайдаров!

БНФ, Инк., „Борба“

България и большевистката революция в Русия

През октомври 1917 г. Ленин и неговите болшевики – едно незначително, но активно и безскрупулно малцинство от руското общество, успяха да завземат властта в Петроград, столицата на Русия, и прокламираха революция на „пролетариата“. Това бе предупредителният сигнал за голямата опасност, която се приближаваше и застрашаваше свободното човечество.

Ръководните и отговорни лица на европейските държави, включително Америка, улисани във всекидневните си грижи, приеха станалото в Петроград като вътрешна работа. Те не обърнаха сериозно внимание, не предприеха никакви мерки за преграждане пътя за разширяване на появилата се червена опасност. А за възможности да се елиминира тази заплаха дори не помислиха!

Една от главните причини за тази непредвидливост бе фактът, че на Запад и в Америка не бяха добре познати идеите и същността на марксизма. На писанията на Маркс се гледаше като на утопични и несериозни философствания, поради което никой не се постара да анализира неговите идеи и да види какви биха могли да бъдат отраженията им върху масите и последствията в бъдещето.

Америка, управлението на която в това време се ръководеше от разбиранията „ще мислим как да минем моста, когато стигнем до него“, отмина събитията от октомври 1917 г. в Петроград като че ли нищо не е станало, освен една обикновена промяна в управлението, както това може да стане в Америка, без сериозни последици за страната.

Марксистката революция от 1917 г. в Петроград, която по-късно се разпростря из цяла Русия, не беше това, което на Запад се мислеше. Тя беше поява на една невиждана през вековете опасност, по-страшна и от най-ужасните изстребителни епидемии, които човечеството познава. Нейните жертви станаха не само милиони хора и цели народи, но тя също така застрашаваше основите, върху които е изградено свободното общество; правата на човека като независима личност; християнските и морални принципи, върху които почиват отношенията между свободните хора; възможностите за прогрес и изграждане благоденствие на отделната личност и обществото; възпитанието на подрастващите поколения и подготовката им да защитават родината си, с други думи – цялата християнска цивилизация.

Отговорните лица в свободните страни обикновено полагат много грижи, наблюдават и взимат мерки да запазят държавата, културните и икономическите придобивки, благоденствието и щастието на народите си срещу природни стихии, епидемии, вражески нападения и всички евентуални събития. Това, което започна в Русия през октомври 1917 г., беше нещо много по-опасно, но отговорните фактори на Запад при тоя случай не реагираха и не взеха никакви мерки срещу победилия на международната политическа сцена комунизъм.

Когато уличната тълпа в Петроград в името на марксизма завзе държавната власт, беше много ясно, че идеите на Маркс и неговата философия излизаха от рамките на утопичността и навлизаха в реалното им приложение в живота, и утопията се превръща в една неизмерима опасност, защото нейното приложение в реалността може да се постигне само с насилие и терор. Въпреки това нищо не се предприе.

Отсъствието на каквито и да е адекватни мерки срещу опасността, която бе така явна, че дори и най-ограниченият наблюдател можеше да схване, не трябва да се оправдава само с некомпетентността на Запада относно идеите и принципите на марксизма. Много очебиещо се налага убеждението, че зад кулисите съществува една невидима международна конспирация, целяща подчинението на целия свят. Тази международна конспирация има своите пипала вътре в ръководните среди на западните правителства и Америка и като парализира отвътре всякаква реакция, подпомага за разширението на марксизма – на днешния комунизъм, и работи за стабилизирането му.

С всеки изминал ден това убеждение става все по-приемливо и до висока степен потвърдено от развилите се събития. В началото Западният свят и САЩ наблюдаваха пасивно изграждането на большевистката държава, но днес те имат да се справят с много по-голяма опасност и колкото повече се отлагат решителните мерки, толкова по-трудно ще бъде нейното отстраняване.

Днес Западният свят и Америка са директно заплашени. Не става въпрос само за освобождението на поробените от комунизма народи, а става въпрос за спасяването на Свободния свят и Америка.

За България и българския народ опасността от руския империализъм съществуваше от векове. Опасността от червения империализъм обаче не може да се сравнява с тази от миналото. Стратегически разположена в центъра на Балканския полуостров, България е проходът за Червената армия към Средиземно море, поради което тя е важен обект за съветската политика. По-малко или повече в миналото се държеше сметка за реакцията на западните сили, малко или повече се зачиташе правото на българския народ да има своя независима държава. Червеният съветски империализъм не се обременява с такива въпроси като зачитане мнението на други сили или правата на един или друг народ. За комунистите това са буржоазни предразсъдъци. Червеният съветски империализъм се ръководи само от максимата на силния и понеже малка България не може да се сравнява със СССР, съдбата ѝ е поста-

Д-р Иван Дочев

ШЕСТ
ДЕСЕТИЛИТИЯ
БОРБА ПРОТИВ
КОМУНИЗМА
ЗА СВОБОДАТА НА

Продължение на втора вътрешна корица

Продължава от първа вътрешна корица

вена в зависимост от решението на империалистите – по-рано от Петроград, сега от Москва. Дадената възможност на комунистическия режим да се закрепил в СССР и да се стабилизира, постави България пред още по-голяма опасност.

Тази опасност се приближаваше с всяка изминала година. Като се има предвид, че само една малка ивица земя – излезът на Румъния на Черно море – разделя България от СССР, а освен това по вода, чрез Черно море, България е фактически директно граничеща със Съветска Русия, е ясно, че не представлява особен проблем за тях при удобен момент да прегазят страната ни.

Несигурността за България се увеличи още повече през Втората световна война, когато западните сили се съюзиха със Съветска Русия. Тогава стана още по-ясно, че възможността тя да бъде жертвана бе налице, тъй като по договорите на съюзниците се отваряха вратите на Съветите към Европа. Така и стана – през септември 1944 г. България бе нападната, окупирана от Червената армия и в София бе утвърдено от Москва едно комунистическо правителство.

Западът и САЩ вероятно все още не можеха да схванат какво значи комунизъм. За българския народ обаче това понятие беше, без никакво съмнение, напълно ясно. Комунизъм значеше:

– Потъпкване на човешките права и достойнството на българските граждани; унищожаване на всякаква демократична форма на управление и избиране на управници; поставяне съдбата на гражданите в зависимост от комунистическата милиция, бичът на която стана закон в страната; интересите на държавата се поставиха в пълна зависимост от желанията на СССР.

– Свободна и независима България да стане само една формалност и фактически страната да бъде превърната в заддунавска губерния или седемнадесета съветска република.

– Загубата на всички придобивки, които бе извоювал свободолюбивият български народ през вековете с цената на неизброими жертви в двувековната борба с Византия и петвековната съпротива срещу Отоманската империя.

– Българските селяни, които представляват 75% от населението на страната, да загубят собствеността на земята си и от господари земевладелци и производители да станат слуги в държавните колхози, образувани от заграбената им земя.

– Българският работник, който се радваше на най-модерната социално-застрахователна система и беше свободен да избира работата си и да преговаря за заплатата си, да бъде превърнат в номер или бурма от държавната индустриална машина, без всякакво право да предявява каквито и да било искания за подобрение на условията за работа или по-добра заплата.

– Патриархалното българско семейство, люлката на възпитание и изграждане на бъдещите поколения, основата на морал и традиции, които крепят обществото, да бъде разрушено, децата да бъдат превърнати в нови еничари, а високоуважаваната майка да бъде сведена до разменна монета за получаване на партийни постове.

– Българската православна църква, крепителка и вдъхновителка на българския народ през вековните борби за свобода, защитница на вяра, език и произход, възпитателка за човешки отношенията, морал и чест, да бъде превърната в безбожническа пропагандна комунистическа институция, а свещенослужителите и вярващите да бъдат подхвърлени на преследвания, съпернически на инквизицията от Средните векове.

– Благоденстващият български народ, производител на блага и изобилна храна от всички видове, доволно изхранван, жизнерадостен и щастлив, да бъде сведен до зависещ от благоволенията на червените диктатори, да виси с часове като просяк по магазините, да се нарежда и чака на безкрайни опашки за парче хляб.

– Българските граждани, без разлика на професия, местожителство, образование, вероизповедание – всички, които не са съгласни и не одобряват комунистическите идеи и принципи, дори без да са предприели какъвто и да е физически акт или открита опозиция, да станат жертва на кървав терор или да бъдат пратени в затвори и концентрационни лагери за нечовешки принудителен труд, откъдето 90% никога не се завръщат.

За България и българския народ Октомврийската революция беше нещо повече от един предупредителен сигнал. Тя бе появата на една смъртна опасност, която като лавина се приближаваше и застрашаваше да се изсипе и унищожи всички народни ценности и дори самата държава.

Както много пъти преди в българската история, така и сега в момент на върховна опасност, реакцията на здравите народни сили не закъсна. На първо място младежта напегна мишци и с нейния чист идеализъм се противопостави на напора на комунизма. Тя нейни усилия преди окупацията на страната от Червената армия се увенчаха с голям успех.

Комунизмът бе сразен. Опитите му да проникне в училищата бяха отбити. Стремещът му да се оформи като партия от политическо значение и със здрави основи всред народа ни пропаднаха. Комунизмът бе отречен от голямото множество българи. Шепя авантюристи и явни криминални елементи, скрити под маската на комунизма, се спотайваха, не смееха да се появят никъде. Веднага след окупацията на България и само поради съветската подкрепа заграбиха управлението и наложиха комунистическата власт с помощта на Червената армия. И до днес това насила наложено правителство управлява против волята на цял народ.

(Из „Шест десетилетия борба против комунизма за свободата на България“ от д-р Иван Дочев)